

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Mercedes, Şahterm, Vatan Kablo, Midal Kablo fabrikalarından, İstanbul, Bursa, Bilecik, Çorlu, Düzce ve Kocaeli'de fabrikalardan haberler **sayfa 2-3**

Nisan 2016 / Sayı: 78

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz

AKP hükümetinin başı Davutoğlu geçtiğimiz ay partisinin genişletilmiş il başkanları toplantısında "taşeron müjde" diye sözlerine başlayıp taşeron işçilerin haklarını daha da geriye götüren ve devleti bizzat taşeron haline getiren projelerinden bahsetti. Konuşurken kendi attığı yalana kendisi de inanıp, yine kendi kendini öyle bir gaza getirdi ki, "biz bir emek partisiyiz, biz bir emekçi partisiyiz" deyiverdi.

Ziya Paşa'nın dediği gibi "ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz." İktidarın taşeron kadro dediği şeyin özünde nasıl bir hak gaspı olduğu Maliye Bakanı'nın açıklamalarıyla ortaya çıktı. Gündeme getirdikleri ne memur ne de işçi olan "özel sözleşmeli personel" kadrosu, hileli şekilde taşeron şirketlerde istihdam edilen kamu işçilerinin açtığı davaların hükümete yüklediği milyarlarca liralık tazminat yükünden kurtulmak için yaptığınız bir kurnazlıktan ibaret. AKP'nin emekçi düşmanı politikaları taşeronla sınırlı değil. Seçim kazanmak için 1.300 liralık aylık sınırının altındaki asgari ücreti lütfmuş gibi sundular. Önce asgari geçim indirimini çıkardılar. Sonra işçiyi vergi dilimine soktular. Nihayet iğneden işçiye zam yaparak işçiye verdiklerini misliyle geri aldılar. Kıdemli ve asgari ücretten yüksek alan işçiler ise düpedüz yoksullaştı. Ama kendine emekçi partisi diyen AKP'nin emekçi düşmanı işleri bunlarla da sınırlı değil. İşte kiralık işçilik ve özel istihdam büroları ile ilgili yasa meclise getirildi. İşçi sınırlı yasallaşılıyor. Esnek çalışma ile sömürünün dizginlerinden boşanması hedefleniyor. Sırada işçi sınıfının son kalesi kıdem tazminatı var.

Lafta emekçi dostu gibi görünüp özde işçi düşmanlığı yapmak kriz dönemlerinin modası belli ki. Davutoğlu gibi Türkiye tekeli sermayesinin önde gelen ismi Ali Koç da "eşitsizliğin ortadan kalkması için kapitalizmin ortadan kalkması gerekir" dediğinde geniş kesimleri şaşırtmıştı. Ali Koç'a olumlu olumsuz pek çok yakıştırma yapıldı. Ama işte yine "ayinesi iştir lafa bakılmaz." Bu sözleri söyleyen Ali Koç'un holdingine bağlı Tofaş'tan ve Ford Otosan'dan işçiler sırf sendikal tercih-

leri dolayısıyla işten çıkartılmış, yine Koç Holding'e bağlı Arçelik LG fabrikasında sendikal özgürlüklerini kullanmak isteyen işçiler polis marifetiyle fabrikadan çıkartılıp işten atılmıştı. Gerçek sorunun kapitalizm olduğuna şüphe yok. Ancak nasıl laflar ederlerse etsinler kapitalistlerin de en büyük suçlular olduğunun kanıtı Ali Koç ve ailesinin işçi düşmanı işleri ve icraatları.

İşte o Ali Koç geçtiğimiz günlerde AKP iktidarını öve öve bitiremedi: "sanayiciye hiç bir dönemde AKP dönemindeki gibi imkânlar sunulmadı." İşte AKP iktidarının emek sömürücülerinin dostu emekçinin düşmanı olduğunu en yetkili ağızdan kanıtlayan cümleler bunlar.

Laflara değil de işlere bakıldığında tüm gerçekler açıkça ortada. Bir yanda patronlar ve onların iktidarı diğer yanda işçi sınıfı. İşçiler emekçiler bugüne kadar hep laflara baktı. Farklı farklı sermaye partilerine oy verip onları iktidara taşıdı. Ancak siyaset sadece sandıktan ibaret değil. Grevler, direnişler, mücadeleler hangi partiye oy verirse versin işçileri ve emekçileri birleştiriyor. 1 Mayıs da böyle bir birlik ve mücadele günü. 1 Mayıs'ta ve sonrasında işçiler sermayenin ve onun partilerinin laflarını bir kenara bırakıp sınıfını bilmeli ve safa gelmeli. Sandıkta bölünen işçiler ve emekçiler, grevlerde, direnişlerde, mücadele alanlarında birleşmeli, siyaset masasına yumruğunu vurmalıdır.

Dünya bir Panama şirketinden sızan 11 milyon belgede yer alan bilgilerle sarsılıyor: kapitalist şirketler ve onların "devlet adamı" kılığındaki hizmetkârları, dev kazançları ve servetleri üzerinden vergi ödememek ve hırsızlıklarını gizlemek için milyarları, evet yeni parayla milyarları "vergi cenneti" denen ülkelere kaçırıyor. Halkın ihtiyaçları için para gerektiğinde ilk cevap: "kaynak yok". Çünkü kaynaklar el çabukluğuyla "cennet"e gitmiş! Türkiye'nin işçisi emekçisi, başka ülkelerdeki kardeşleriyle el ele vermeli, bu düzene son vermeli. Bütün ülkelerin işçileri, süpürün hepsini!

Gerçek

SINIFINI BİL, SAFA GEL!

**Metal işçisi
2017'ye hazırlan
ama bugünün işini
yarına bırakma!** **4**

**Kirli bir pazarlığın
kirli sonucu:
"Bir içeri, bir dışarı"
anlaşması** **5**

**Yüce divanlıklar
dururken vekillere
dokunmayın** **10**

**Sarrafi davası: bırakın
gerçekler ortaya
dökülsün! Hesabı halk
sorsun!** **11**

**İşçi düşmanı
yasaya karşı
Fransa ayağa
kalktı!** **14**

Metal fabrikalarından haberler

Istanbul Mercedes'ten bir işçi

Türk Metal'in artık suyu ısındı, ya şartlarımızı kabul edecekler ya gidecekler!

Sendikamız Türk Metal yıllardır hiçbir hakkımızı korumadığı gibi, işverenle birlik olup eskiden nispeten iyi olan sosyal haklarımızı da bir bir azalttı. Gıda yardımlarımız, primlerimiz hepsi yıllar geçtikçe artacağı yerde azaldı. Hepsine güzelce kılıflar buldular. Kimse de sesini çıkarmadı. Ocakta asgari ücret zam-

mından dolayı azalan ücret farkları için sendikamıza talepte bulduk ama yine bir punduna getirip olmadı, yapamadık, işveren kabul etmedi dediler. Yine kimse ses çıkarmadı. 2017'yi bekleyelim hadi dedik. Ama en son ikramiyelerin düşmesi artık bardağı taşıran son damla oldu. 2. kısım toplanıp sendika oda-

sına yürüdü. Sendika temsilcimiz bizi dinleyeceği yerde, fişlemek için öncü işçilerin fotoğraflarının çekilmesini istedi. Ama yağma yok, işçi arkadaşlarımızı yedirmeyeceğiz. Türk Metal'in artık suyu ısındı Mercedes'te. Ya şartlarımızı kabul edecekler, ya gidecekler.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Bu yaz baya sıcak geçecek!

Üçlü vardiyaya geçildi ve ilk üç vardiyanın biz bize toplantısı yapıldı. "Sevgili" ceomuz tarafından yine çarşı pazardan bahsedildi. Dünya küresel pazarlarından. Bize hiçbir şey ifade etmeyen bir sürü laf salatası. Neyse yeni araba modelinin hediyesini söylemeye geldi. 2 bin liradan bahsedilirken yarım altın verilecek. Sorulan soruları cevaplamaya gelince, tabii ki sadece seçtiği soruları cevapladı. Asıl bizi ilgilendiren konuda, ücret konusunda, iki dakika bile durmadı. Bu konuda bir sözleşmenin olduğunu, kanunlar böyle falan filan, 2017'nin

durumuna göre bir şeyler yapılacağını söyledi o kadar. Bizi etkileyen üçlü vardiyada üstüne basa basa söylediği iki kelime tartışma konusu oldu. "Verilecek hediye konusunda yetkili sendikayla görüştük. Yetkili sendika bu konuda şunu istedi biz de şunu verdik. Ana yetkili sendika iki yarım altın değil de tam olsun teklifi yaptı. Bu konuda anlaşma sağladık." Bu yetkili sendika lafını basa basa her vardiyada söyledi. Tabii ki çoğumuz yetkili sendika lafından yönetimin Türk Metal'i desteklediğini biliyorduk ama kötü olan hangi sendika olursa

olsun verilecek iki yarım altını tek bir seferde bir altına çevirip bundan da haz duyan sendika temsilcileri ve bunlara inanan işçiler. Yeni girenlere baskı yokmuş, anayasal haklarıymış sendika seçmek. Ancak yeni girenler her gün aranıyor ve yönetimin seçtiği sendikanın Türk Metal olduğunu, temsilcilerinin yaptığı şeyleri görüyoruz. Bu yaz bayağı bir sıcak geçecek. 6 Mart'ta yapılan eylemi herkes duydu. İşçiler çoğu şeyin farkında. Emegimiz için bütün zincirlerimizi kırdığımızda patronlardan da onun yandaş sendikalarından da kurtulacağız!

Midat Kablo işçisi hakkını sınıf mücadelesinin yasasıyla, birlik, mücadele ve dayanışmayla alacak!

Bozuyük Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan Midat Kablo fabrikası işçileri anayasal haklarını kullanarak DİSK'e bağlı Birleşik Metal fabrikasında örgütlendiler. Midat Kablo işçileri de pek çok sınıf kardeşleri gibi aynı saldırılara maruz kaldılar. Önce öncü işçiler işten atıldı. Kalan işçiler tehdit edildi. Hakarete uğradı. Daha sonra işçilere dış geçiremeyen patron, fabrika önünde direnen işçilerin karşısına jandarmayı çıkarttı. Bir hafta boyunca fabrikanın önünde direnen işçiler 4 Nisan günü cadır kurmaya yöneldiklerinde jandarma tarafından alıkonup karakola

götürüldüler. İfadeleri alındıktan sonra karakoldan ayrılan işçiler, mücadeleye kaldıkları yerden devam ediyorlar.

Jandarmanın hukuku ve anayasayı koruması gerektiğini düşünenler olabilir. Sermaye ile ve sermayenin devletiyle tanışın. Anayasada açıkça sendikal örgütlenmenin engellenemez bir hak olduğu yazdığı halde patronlar sendikalaşan işçileri işten atıyor. Polisi ve jandarmasıyla devlet ise anayasayı çiğneyen, işçinin en tabii hakkını gasp eden patronu değil işçiyi karakola götürüyor. Tabii ki Midat Kablo işçileri, hakaret ve

tehditlerde bulunan işveren temsilcileri ve patron hakkında suç duyurusunda bulundu ve haklarını sonuna kadar savunacaklar. Sendikayı o fabrikaya mutlaka sokacaklar. Ancak bu kâğıt üstündeki yasalarla değil sınıf mücadelesinin yasalarıyla gerçekleşecek. Yani Midat Kablo işçileri birlik, mücadele ve dayanışmayla kazanacak. Anayasada yazan hak da işçinin bileğinin gücüyle hayatta karşılık bulacak. Aynı Kavel işçilerinin 1963'te grev hakkını grev yaparak kazandığı gibi.

Bozuyük Midat Kablo'dan direnişçi bir işçi

Neden daha iyi bir ülkede yaşayıp daha iyi koşullarda çalışmayalım

Bilecik Bozuyük Organize Sanayi'de bulunan Midat Kablo 29.03.2016 tarihinde 23:00'te uyduruk sebeplerle işten çıkarmalara başlayan, sermayesi Bahreyn olan bu şirket, global pazar bahanesi adı altında sendikal mücadelemize darbe vurmaya çalışmaktadır. İşçi çıkarmalarında global pazardaki taleplerin düşüşü ve performans düşüklüğü gibi sebepler göstererek asıl sebebi gizlemektedir. İşten çı-

karmaların tek bir gerekçesi vardır. O da bizim DİSK Birleşik Metal sendikasında örgütlenmemiz ve sendikamızın yetkiyi almasıdır. Şirket bizim sendikal olma hakkımızı koruyan Anayasanın 51'inci maddesini ihlal etmektedir.

Ben de sendikal mücadelemize darbe vurmaya için atılan işçilerdenim. Neden benim ülkem daha iyi bir ülke olmasın diye düşünüyorum. Şimdi belki biz işten atıldık ama ar-

kadaşlarımız neden daha iyi bir işte çalışmasın diye düşünerek bu direnişi sürdürüyorum. Bizim kadar içerideki arkadaşlarımız da zor durumdadır. Şimdi öğreniyoruz ki patron fabrikada gezmelere başlamış, arkadaşlara bir ihtiyaçları olup olmadığını soruyormuş. Artık işçiler ihtiyaçlarını ve hakları bekleyerek değil sendikada örgütlenerek alma yolunu seçti. Patron da er geç bunu anlayacak. Bu yoldan dönüş yok.

Bursa Şahterm'den bir işçi

İş kıyafetlerimizi yönetimden istememize rağmen aylardır gelmedi

Merhaba arkadaşlar, fabrikada sürekli mesaiye kalıyoruz. Yönetim için nasıl ve ne şartlarda çalıştığımız önemli değil, yeter ki işler yürüsün. Hukuksuzca işten çıkartmalar oluyor. Bazı işçi arkadaşlarımızın çalışma kıyafetleri bile yok. Yönetim-

den istemelerine rağmen gelecek deniyor ancak aylar geçti gelmedi. Koca yönetim işçinin sesini duymuyor. Çalışma ortamı sağlamayı bile çok görüyor. Bu hukuk dışı çalışma koşullarına son vermek için birlik, mücadele ve sendika demeliyiz.

Bursa Oyak-Renault'dan UET sözcüsü bir işçi

Renault işçisi kararlılık ve azimle Birleşik Metal diyor

Fabrikada yaşanan eylemden sonra sessizlik hâkim. Çıkışlar serbest olduğundan birçok arkadaş işi bıraktı. İşten ayrılanların devamı gelebilir. Türk Metal bu boşluktan yararlanmanın peşinde. 150 liralık erzakla insanları kandırabilirim derdinde. Herkesin telefonlarına mesaj atıp artık her şey istediğiniz gibi olacak

söz veriyoruz diyorlar. Çok çok az sayıda kişinin dışında Türk Metal'e geçen yok. Ufak bir grup dışında dayanışma aidatı ödeyip sendikasız kalmayı seçen de yok. Ama ezici bir şekilde işçiler Birleşik Metal'de kalmaya devam ediyorlar. Kararlılıkla ve azimle...

Çorlu Vatan Kablo'dan bir işçi

Her yerde olduğu gibi bizim fabrika da bir kıvılcım bekliyor! O kıvılcımı çakacağız!

Çalıştığım fabrika tüm fabrikalar gibi ağır çalışma ve sömürü koşullarının hüküm sürdüğü bir yer. Kablo üretimi yapıyoruz ve ürettiğimiz kablolarla devasa bir servet yaratıyoruz. Öyle ki fabrikamız gittikçe büyümekte. Alçak gerilim ve orta gerilim kablolarının yanı sıra yüksek gerilim kabloları için de yeni bir alan inşa ediliyor. Yani fabrika gittikçe büyüyor. Fabrikamızın devasa bir boyuta ulaşmasında en büyük pay biz işçilere ait. Ancak yarattığımız bu devasa servetin ancak küçük bir kısmı biz işçilere veriliyor. Gerisi hiçbir iş yapmayan, oturdukları yerde servetlerine servet katan patronlara kalıyor. Üç vardiya çalışıyoruz. Yaklaşık 300 çalışınız gece gündüz patronların yağlı kasalarını doldurmak için uğraşırken, bizler kölece koşullara mahkûm ediliyoruz. Yediğimiz yemeklerden tutun da servislere kadar birçok problem yaşıyoruz. Yemeklerimiz son derece kalitesiz ve yetersiz. Vardiya sonunda işten yorgun argın çıkarken bazılarımız evlerine ayakta gidiyor. Serviste yer kalmıyor. Bazen mesailere bırakılıyor. Ancak ay sonunda mesai paraları elden veriliyor. Maaş bordrolarımıza mesailer yansımıyor. Çalışma

şartlarımız oldukça ağır, yaptığımız iş karşısında aldığımız ücret son derece düşük. Bu yazılanlar fabrikanın kısmen düzelmiş halini yansıtır. Düzelmesindeki pay geçtiğimiz yıllarda mücadelesini yürüttüğümüz sendikal örgütlenmedir. Yani bazı kısmi kazanımlar dahi, mücadele edilerek ve bedel ödenerek kazanıldı. Geçtiğimiz yıllarda DİSK Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmeye çalıştık. Patron bunu işten atma saldırısıyla karşıladı. Bazı arkadaşlarımız işten atıldı ve fabrika önünde direnişe başladı. İçeride ve dışarıda üye anlamında çoğunluğu sağlamamıza rağmen, bugün işyerimizde sendika yok. Gerek içimizdeki işbirlikçilerin kara propagandaları, gerek bilinç düzeyimiz, gerekse de sendikamızın atıl kalan tutumu bu tabloyu ortaya çıkardı. Ancak her şeye rağmen yenilgiden dersler çıkarmak ve yeniden hak alma mücadelesine atılmak için çıkış yolları aramaktayız. Çünkü biliyoruz ki hak verilmez alınır. Fabrikada bu noktada bir ölçüde moral kırılma olmasına rağmen yine de her yerde olduğu gibi bizim fabrikamız da bir kıvılcımı bekliyor. O kıvılcımı çakan biz olacağız!

Fabrikalardan haberler

İstanbul Hadımköy'de ambalaj fabrikasından bir işçi

İkramiyeyi primi geçtim, maaşlarımızı bile tam alamıyoruz!

Hadımköy'de büyük bir ambalaj firmasında çalışan bir işçiyim. Uzaktan bakınca o kadar büyük kurumsal firma, rahatıdır, şartlarımız iyidir diye düşünülebilir. Fakat söz konusu işçi-patron ilişkisi olduğunda sömürülmenin kurumsalı normal olmuyor. İşler yoğun olduğunda kârından bir gıdım işçiye vermeyen patron, aylardır işler az bahanesiyle maaşlarımızı yarım ödüyor. Bu ay işler düzeldi, günde 12 saat, yarım saat yemek molasıyla çalışıyoruz fakat bırakın ikramiyeyi, primi, hâlâ maaşlarımızı tam alamıyoruz. Tabiri caizse nefes aldırıyorlar. Başka bölümlerde de olsa mutlaka yaptırarak bir iş buluyor ustalar. Bu, iş kazalarının önünü açmakla birlikte, kazaları

ispatlamamızı da güçleştiriyor. İşin başındaki bizim ustamız, şefimiz olmasa, kısım yöneticileri "benim haberim yoktu" deyip kenara çekilebiliyor kazadan sonra. Tuvalet sürelerimize bile karışabiliyorlar bir de bizim fabrikada, "sen çok sık tuvalete gidiyorsun" diyebiliyorlar!

Sorunlarımızı anlatacak bir muhatap bulamıyoruz. Bütün bunlara karşın fabrikada hâlâ haklarımızı arayacak bir sendika olmaması bizim de suçumuz tabii ki. Patronlar işçilere karşı kendi güçlerinin yanında örgütlü güçlerinden de asla vazgeçmezken biz işçiler olarak örgütleşip sendikalaşmadık. Onun için kolları sıvama zamanı geldi de geçiyor bile!

SCA Yıldız işçilerinin grevi 100 günü geride bıraktı

Kocaeli Gebze'de Ülker'in ortağı olduğu SCA Yıldız fabrikasında devam eden grev 100 günü geride bıraktı. Tümka-İş (Türkiye Tüm Kağıt Selüloz Sanayii İşçileri Sendikası) üyesi işçiler, fabrika yönetiminin sendikayı tanımaması ve taleplerini kabul etmesi için fabrika önünde dönüşümlü olarak direnişlerini devam ettiriyorlar.

Devrimci İşçi Partisi olarak ziyaret ettiğimiz grev çadırında işçilerle grev süreci hakkında konuşma fırsatı bulduk. İşçiler, grev çadırında birçok şey öğrendiklerini, daha önce direniş tecrübelerinin olmadığını ancak bu süreçte birlikte deneyim kazandıklarını söylüyorlar. DİSK Genel Başkanı Kani Beko'nun da grev çadırını ziyaret ettiğini, çadırda yaptığı konuşmada işçilere desteğini sunduğunu söylüyorlar. Ancak Kani

Beko ve DİSK'in greve yeterince sahip çıkmadığını, verilen sözlerin tutulmadığını vurguluyorlar. Tüm olumsuzluklara rağmen, sendikal mücadelenin önemini vurgulayan SCA işçileri, sendikayla birlikte kazanacaklarının bilincindedir. Çünkü mücadele eden ve mücadele içinde bilinçlenen işçiler, sendika bürokrasisini alaşağı edecek gücün de yine kendileri olduğunun farkındalar.

İşçilerin fabrikanın karşısındaki boş alanda yapmak istedikleri dayanışma etkinliği kaymakamlık tarafından yasaklanmış durumda ve işçiler bu karara tepkililer. Milletvekilleri ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'yla yapılan görüşmelerin de sonuç vermediğini belirten işçiler, SCA'ya sendikamın mücadeleye gireceğini vurguluyorlar.

Çorlu Silver'den bir işçi

Hakkımızı almanın yolu belli: sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!

Asgari ücretin 1.300 lira oluşu ve bunun çokmuş gibi yansıtılması ve daha asgari ücreti almadan peşpeşe gelen zamlar biz işçileri gerçek anlamda çok zorladı. Bir yanda "patronların vergi borcu silindi" haberleri, bir yanda Ali Koç'un "Sanayicilere hiçbir dönemde bu kadar

destek olunmamıştır" açıklamaları. İşçilerin sırtından servetine servet katan patron! İşçiler olup bitenlerden rahatsız. Asgari ücret zammı kadar kıdem farkı var bir de. Senelerdir aynı işyerinde çalışıp her yere koşuşturan biz. Birçok iş yerinde işçilere kıdem farkı verilmediğini bi-

liyoruz. Bize kimsenin durduk yere hakkımızı vermeyeceğini biliyoruz. Bunun yolu örgütlenmekten geçer. Sendikaya üye olup, sendikalıysak sendikamıza sahip çıkıp denetleyerek mücadeleyi yükseltmek tek yoldur. Bunu her fabrikaya yaymak, sesimizi çıkarmak zorundayız.

Bursa Işıksöy'den bir işçi

Işıksöy patronu yangından memnun!

Selam olsun işçi kardeşlerim. Ben Işıksöy Tekstil'de kalite kontrol bölümünde çalışan bir işçiyim. Aralık sonu fabrikamızda yangın çıkmıştı. Yangın sonrası fabrikada olumsuzluklar beklerken tam tersi oldu. Yeni işler aldılar, 256 tane sıfır dokuma makinesi aldılar, yeni bir yer açtılar. Peki, yangından sonra nasıl oldu da bunlar oldu?

Cevap çok net: sigortadan ve devletten ciddi miktarda ödenek alacaklar. Çalışma yoğunluğumuz iki katına çıktı ve işleri yetiştiremez duruma geldik. Diğer bütün işçi kardeşlerimiz gibi bizim sektörümüz olan tekstilde de genel olarak maaşlarımız çok düşük. Bunca emeğimize ve baskı yapmamıza rağmen maaşlarımızı sadece 1450

liraya yükselttiler. Uzun yıllar fabrikada çalışmış işçiler de bu durumu kabul etmediler. Birkaç arkadaşımız bu sebepten ötürü sigortadan kâğıt alıp fabrikaya veriyorlar ve tazminatlarını alıp işten ayrılıyorlar. Fabrikada iş yoğunluğundan dolayı tepkiler arttı.

Bursa Uludağ Üniversitesi KYK'dan bir taşeron işçisi

Biz taşeron işçiler bundan sonra insan muamelesi görmek istiyoruz

Ben devlet bünyesinde taşeron işçi olarak çalışmaktayım. Geçenlerde Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun açıklamasıyla 800 bine yakın taşeron işçisi sevinmişti. Ancak arkadan Maliye Bakanı'nın açıklamaları 800 bin işçiyi tekrar hayal kırıklığına uğrattı. Bizler sı-

nava tabii tutulacak, geriye dönük kıdem tazminat haklarımız yok sayılacak, üç yıllık sözleşme olacak, üç yıl sonra işten atılma riskiyle tekrar baş başa kalacak, aynı maaşı alacağız. Yani benim anladığım devlet taşerona başlamış olacak. Bizlerin yıllarca verdiğimiz emek boşa çık-

cak. Hak ettiklerimizi de kaybetmiş olacağız. Bizler hak ettiğimiz karşılığı göremiyoruz. Oysaki bu taşeronda çalışan binlerce kişi AKP'yi 1 Kasım'da tek başına iktidara taşımıştır. Bizler bundan sonra insan muamelesi görmek istiyoruz. Tüm taşeronlar adına saygılar sunarım.

Düzce PTT taşeron işçileri

Yeni taşeron sistemine karşı mücadeleye!

Bizler Düzce PTT taşeron işçileri olarak bu kurumda çalışmaya başladığımız ilk günlerden itibaren taşeron sistemine karşı mücadele vermeye başladık. Ülke genelinde PTT'de çalışan taşeron işçilerden ilk sendikalı olanlar bizlerdik. Verdiğimiz bu uzun soluklu mücadele boyunca hem birçok kez fiili grevlerle çıktık, hem iş yavaşlattık hem de mahkemelerde defalarca kazanımla sonuçlanan mücadelelere imza attık. Tüm mücadelemiz taşeron işçilerin iş güvencesine kavuşmasını sağlamak içindi.

Geçtiğimiz günlerde hükümet yetkilileri bir açıklama yaparak taşeron işçileri kadroya alacaklarını söylediler. Geçtiğimiz iki seçimdir tüm partiler bu vaadi veriyordu. AKP hükümeti de bu vaadi üzerine bir adım attı. Ama ne adım? "Taşerona müjde" başlığı bile taşımayan bir adımdı bu adım. Normalde dört gözle bu yasa bekleyen hiçbir taşeron işçi sevinemedi bu habere. Neden mi?

Öncelikli olarak bu yasa sade-

ce kamuda çalışan ve asıl işi yapan işçileri kapsamaktadır. Dolayısıyla özel sektörde çalışan ve belediyelerde çalışan işçiler için değişen bir şey olmadı. Kamuda çalışan ve asıl işi yapan işçilerin - ki biz de dâhil - büyük kısmı zaten mahkemeler vasıtasıyla muvazaa kararları çıkartmışlardı. Yani hükümet işçilere bir müjde vermedi, zorunda olduğu, mahkemelerde kaybettiği bir dava üzerine geri adım atmış oldu, hepsi bu. Gerçi çıkartılmak istenen yasa ya bakıldığında pek de geri adım bile sayılmaz.

Öncelikle belirtmek gerekir ki taşeron işçiler kadroya alınmıyor. 3 yıllık özel hizmet sözleşmesi ile 657'de yapılması planlanan değişiklikle esnek, geçici bir kadro açılıyor. Üstelik bu sözleşmeyi imzalamak için de hem yazılı hem de sözlü sınav yapılıyor.

Diğer önemli bir husus da kadroya geçmek isteyen işçilerden kıdem tazminatlarından vazgeçme talebinde bulunulmasıdır. Bu sayede devlet özel sektörü koruyor,

özel sektörün ödemeyeceği kıdem tazminatlarını devletin ödememesi için elinden geleni yapıyor. Devlet ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyor işçiyi.

Özetle söylemek gerekirse taşerona müjde falan hayal oldu. Devlet taşeron köleliğini kaldırdım deyip başka bir kölelik sistemi kuruyor. Görünüşte taşeron firmaları kaldırıyor, hâlbuki zaten vazifesi olan asıl işleri yaptırmak için kadrolu memur, işçi almak yerine taşeron sistemden farkı olmayan bir kölelik sistemi kuruyor. Amaç belli hem taşeronu faklı bir ad altında yaşatmak hem de bu kadroları kendi yandaşları ile doldurmak. Nitekim geçenlerde çalıştığımız kuruma gelen hükümet yandaşı Memur-Sen temsilcisi, işçileri tek tek çekip "DİSK'ten istifa edin, DİSK'e üye olan taşeron işçiler kadroya alınmayacak." gibi sözler söyleyerek hükümetin asıl hedefini de ortaya koymuş oldu.

Taşeron işçiler için mücadele henüz bitmedi, öyle görünüyor ki daha da alevlenerek yükselecek...

Atlen Yıldırım

AKP hükümetinin taşeronu kaldırıyoruz ucuz yalanı

AKP'nin 1 Kasım seçim vaatlerinin en önemlilerinden birisi asgari ücretin 1.300 lira olması ise, diğeri de 750 bine yakın işçiyi ilgilendiren taşerona kadro verme vaadi idi. Ve "o sözü de tutuyoruz" diye açıklama yapmıştı Başbakan Davutoğlu. Ama gelinen yerde Maliye Bakanı Naci Ağbal'ın açıklaması ile birlikte bu vaadin koca bir yalan olduğu açığa çıkmış bulunuyor. Deyim uygunsuzsa, dağ fare doğurmuştur!

Kabul etmek gerekir ki, taşerona kadro verme vaadi gerçekten önemli bir etki yarattı. Asgari ücret konusunda olduğu gibi taşeron çalışma konusunda da milyonlarca işçinin gözünü kulağını diktiği bir konu hâline gelmişti bu mesele.

Peki, kadro konusu işçi açısından neden bu kadar önemlidir? Bir kere, iş güvencesi açısından önemli. Dolayısıyla emeklilik de dâhil sosyal haklar açısından önemli. Çünkü Türkiye'deki çalışma sistemi, bugünkü çalışma yaşamına ilişkin politikalar neredeyse iş güvencesi diye bir kavramı ortadan kaldırmış durumda. Milyonlarca işçi bir işe girdiklerinde o işte ne kadar kalıcı olabileceklerini ve emekli olup olamayacaklarını da artık kestiremez hâle gelmişlerdir. Bunun en çarpıcı uygulamalarından birisi de taşeron çalışmadır.

İlkin işçilerde, "İşin aslı astarı nedir? Öyle midir, değil midir, anlayalım" beklentisi ile devam eden bir kararsızlık olsa da giderek öyle görünüyor ki, bu konuda kulak kesilen işçi ve emekçiler hükümetin bu işte yalancının mumunun yatsıya kadar yandığını somut olarak gördüler.

Elbette işçilerin kimisi seçimlerde verdiği oya lanet ediyor. Kimi işçi ve emekçi nasıl hükümetin bu kadar göz göre göre yalan bir propaganda ile beklenti ve hayalleri ile oyun oynadığına şaşırıyor ve tepki gösteriyor. Bir kısmı önce nasıl sevdiğini, ama sonra gerçeği öğrendiğinde nasıl bir hayal kırıklığına uğradığını anlatıyor. Dolayısıyla ortada taşeron çalışma sistemini kaldıran, işçilere iş güvencesi ve onların kadro sorununu çözen bir program değil, aksine işçiler açısından çok daha karmaşık, onları çok daha sıkıntılı hâle getirecek ve hatta bir de üstüne üstlük "sınav stresi"ni işin içine sokacak bir yaklaşım var.

Aynı zamanda bu, kıdem tazminatı gibi, kamu emekçilerininin 657'deki iş güvencesini ortadan kaldırması gibi başka uygulamalarla da birleşen, aslında sosyal haklar açısından işçilerin, emekçilerin haklarını daha geriye gö-

türecek uygulamaların habercisi olan bir karar oldu.

Kuşkusuz ki, AKP bir seçim vaadi olarak programına almadan önce de taşeron sistemine karşı bu ülkenin işçi sınıfı mücadele ediyordu. Taşeron sisteminin bir revizyondan geçirilmesini değil, tamamen kaldırılmasını, yasaklanmasını talep ediyordu. Fakat bundan sonrasında da anladığımız o ki, taleplerinin karşılanmadığının farkında olan işçi sınıfının tepkisinin büyümesini, taleplerini daha kitlesel dile getirmesini beklemek yanlış olmayacaktır.

Sermaye neden taşeron sistemine ihtiyaç duyuyor? Hükümet bir türlü bundan vazgeçmiyor.

Sermaye, hep olabildiğince kârını ve kendisinin deyimiyle verimliliğini artıracak politikalar izler. Peki, kârlılık, verimlilik nasıl artacak? Sömürü yoğunlaştırılarak, yani işçilerin ve emekçilerin hak ve kazanımları mümkün mertebe geriye götürülerek. Çünkü işçi ücretleri, sosyal hakları, çalışma koşulları ne kadar kötü olursa kapitalistlerin elde edeceği kâr o kadar fazla olur. İşte taşeron sistemi bunun için geldi. Kiralık işçi, ödünç işçi uygulamaları da bunun devamı olan politikalar.

AKP hükümeti seçimler öncesinde kadro vaadinde bulunurken, taşeron firmaların bünyesinde çalışan işçilerin, ciddi huzursuzluklar, mücadele arayışları içinde olduğunu biliyordu.

Hatırlarsak, taşeron sisteminin en çok tartışıldığı dönem Torunlar İnşaat, Soma ve Ermenek katliamları idi. Dolayısıyla burada önemli bir tepki birikmişti. İşçi ve emekçi kitleler içerisinde de "Bu memleket iyiye gidiyor, ekonomi tıkrırında deniyor ama bizim açımızdan böyle bir durum yok, biz bunu kendi hayatımızda hissedemiyoruz. Aksine daha da kötüleşiyor bizim koşullarımız" şeklinde bir düşünce giderek öne çıkmaya başladı. Yani işçilerin, emekçilerin talepleriydi bu konuyu hükümetin gündemine getiren.

Ama AKP hükümeti ne yaptı? Bu kadar haklı, bu kadar tepki toplayan ve bu kadar huzursuzluk yaratan bir sorunu daha da kördüğüm hâline getirdi.

Bu konu yüz binlerce işçide dalga dalga bir umuda dönüştü. Nihayet bir kadromuz olacak, bir iş güvencemiz olacak diye. İşçiler ve emekçiler de şunu görecekti ki, bu sorunu çözüme kavuşturacak olan ne sermaye, ne de onun has hükümeti AKP'dir. Bizzat işçi ve emekçilerin kendisi olacaktır. Şimdi gerçek icraat sırası işçi ve emekçi cephesindedir!

Metal işçisi 2017'ye hazırlan ama bugünün işini de yarına bırakma!

2017 yılı sınıf mücadelesi açısından sadece metal grup sözleşmeleri bakımından önemli değil. Grup sözleşmesi ilk defa 2017'de yapılmayacak. Bu sözleşmeler son da olmayacak. Ancak bir önceki sözleşmelerin ardından 2015 yılında önce MESS'e sonra da sarı sendikaya karşı gerçekleşen grevler Türkiye'yi sarsmıştı. Birleşik Metal'in grevini hükümet yasakladı. Daha sonra sarı Türk Metal'den istifaların fiili grevlerle dönüşmesi ise bir takım kısmi kazanımların ardından zaman içinde sönmüldü. Fakat ne mücadeleler bitti ne de bu grev dalgasının gündeme getirdiği sorunlar bir çözüme kavuştu.

Bilek güreşi sürüyor

Metal sektöründe hemen her şey yarım kalmış durumda gözüküyor. Fiili grevlerin merkezinde yer alan Renault ve Tofaş'ta işçiler Türk Metal'e ders verip, kendi sendikalarını seçtiler. Renault işçisi DİSK/Birleşik Metal, Tofaş işçisi Hak-İş/Çelik-İş dedi. Ancak bu fabrikalarda bilek güreşi sürüyor. Adil bir bilek güreşi değil bu. Bir tarafta işçinin eli, diğer tarafta hep birlikte bu eli öbür tarafa çekmeye çalışan sarı sendika, MESS, hükümet üçlüsü...

Her iki fabrikada da işçilerin anayasal hakları olan sendika seçme özgürlüğü, işten çıkartmalarla çığnandı. Tofaş'ta atılan işçilerden 40 kişi işe iade davalarını kazandı. Kutluyoruz. Ancak mahkeme apaçık sendikal sebeplerle işten çıkartma olduğu hâlde, ek olarak sendikal tazminata hükmetmedi. Çelik-İş sendikası davayı temyiz için Yargıtay'a taşıyacak. Renault'da atılan işçiler için ise hukuki süreç daha başlangıç aşamasında. Sarı Türk Metal sendikası ise patronun saldırılarının ardından saklandığı yerden çıkıp taarruza geçerek kaybettiği mevzileri yeniden kazanma peşinde. İşçiler şimdiye kadar pabuç bırakmadı işbirlikçilere. Sonuçta davalar nasıl bağlanırsa bağlansın bu fabrikalarda yetkinin hangi sendikada olacağı 2017'de belli olacak.

Asgari ücretin hesabı daha görülmedi

Öte yandan asgari ücret zammının ücretlere yansıtılmaması fabrikalardaki gerginliği had safhaya çıkardı. Bursa'da 6 Mart'ta Kent Meydanı'na inen ve hakkını arayan işçiler buzdüğünün sadece görünen yüzü. Fabrikalar kaynıyor. Cumhurbaşkanı'nın söylediği gibi birileri dışarıdan gelip fabrikaları kaynatmıyor. Fabrikaları ısıtan bizzat patronların ve hükümetin aç gözlülüğü. İşçinin hakkını gasp etmeleri. İşçiler asgari ücret zammının tüm işçilere yansıtılmasını istedi. Sayısı çok olmayan bazı fabrikalar dışında bu talep karşılanmadı. Ancak bu demek değil ki işçinin tepkisi sona erdi. Asgari ücret farkını alamayan fabrikalarda patlamaya hazır gerginlik daha fazla arttı sadece. Asgari ücret artışı yapıp, işçiden ipliğe her şeye zam yaparak bu artışı geri alan, vergilerle işçinin belini büküp, patrona işçi başına 100 lira kıyak yapan hükümetten sorulacak hesap da yarım kaldı.

MESS yetmezmiş gibi bir de EMİS çıktı

2015 yılında hem Birleşik Metal'in grevleri ile hem de Türk Metal'e karşı yükselen isyan ile işveren kulübü MESS büyük bir sarsıntı yaşamıştı. İşçinin MESS'e öfkesi doruğa çıktığı gibi patronlar arasında da çatlaklar ortaya çıkmıştı. 2017 yaklaşırken patron cephesi çatlakları kapatmanın, yeni tahkimatlar yapmanın peşinde. Daha önce MESS'ten ayrılan ya da zaten sendikasız olduğu

için ayrı sözleşme yapan metal patronları yeni bir oluşum içine girdi. Yeni bir sendika kurdular. Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası (EMİS) adıyla kurulan bu sendikanın merkezinde ABB, ALSTOM, Himel ve Schneider yer alıyor. Bu yeni sendika Koç Holding'in yönlendirmesi altındaki MESS'ten ayrı durup manevra alanını geniş tutmak istiyor. Koç Holding'in önceliklerine tabi olmak istemeyen bu patron grubu özellikle Birleşik Metal'le baş başa kalmak da istemiyor. İşçinin baskısı arttığında "bizim yapacağımız bir şey yok biz de işveren sendikası ne derse onu yapmak zorundayız" deme lüksünden mahrum kalmak istemiyorlar.

Yarım kalmış hesaplar görülecek, daha bilinçli, kararlı ve örgütlü olan kazanacak!

Sonuçta herkes 2017'ye hazırlanıyor. Yarım kalmış hesapların görüleceği yıla güçlü girmek istiyor. İşçiler de patronlar kadar hazırlıklı ve güçlü şekilde girmeli 2017'ye. Ancak şunu da belirtelim. 2017'ye hazırlanmak, yapılacak her şeyi 2017'ye ertelemek değildir. İşçinin hazırlığı mücadeleyi her fırsatta yükseltmek, hak kayıplarını önlemek, işçi çıkartmalarına göğüs germek ve olabildiği her yerde ve zamanda küçük büyük demeden, örgütlü gücüne dayanarak kazanımlar elde etmektir. Atalet göstermek, bugünün işini yarına ertelemek işçiyi dış bileyen MESS'in, yeni yetme EMİS'in ve pusuda bekleyen Türk Metal'in ekmeğine yağ sürmek olur.

Kirli bir pazarlığın kirli sonucu:

“Bir içeri, bir dışarı” anlaşması

18 Mart'ta Brüksel'de Başbakan Ahmet Davutoğlu ile Avrupa Birliği'ne (AB) üye 28 ülkenin devlet ve hükümet başkanları arasında mültecilerle ilgili bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşma, kendilerini uygarlığın beşiği olarak lanse edenlerin ev sahipliğinde pek uygar bir törende imzalanmış barbarca bir anlaşmadır. AB emperyalistlerinin de, AKP Türkiye'si'nin de barbarlık coğrafyası hâline gelmesinde pay sahibi olduğu Ortadoğu'dan yaşamak ümidiyle göç etmek zorunda kalmış milyonlarca insanın geleceği üzerinden yapılan kirli bir anlaşmadır.

AB'nin mültecilere güvenli bölge olarak Türkiye'yi sunmasına ne demeli? “Müslüman kardeşlerimiz” lafını kaç kez duymuşuzdur, fakat o kardeşlere mülteci statüsü vermektan kaçınıyor Türkiye. Mülteci haklarından yararlanamayan “misafirler” için bir ülke ne kadar güvenli olabilir?

Türkiye'de bugün 2,6 milyondan fazla Suriyeli mülteci bulunuyor. Fakat mülteci statüsü

tanınmaması sebebiyle Suriyeliler en temel haklarından mahrum bırakılıyor. Mültecilerin %90'ı kamplar dışında, sefil koşullarda yaşıyor, işsizlikle boğuşuyor ve çok düşük ücretlerle çalışmak zorunda kalıyor. Bu nedenle içerdiği tüm zorluklara ve tehlikelere rağmen çok sayıda mülteci hâlâ Avrupa'ya gitmeye çalışıyor. Birçok insan Ege'de can vermeye devam ediyor. Tayyip Erdoğan ise Avrupa Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker ile arasındaki basına sızan görüşme tutanaklarının

da açıkça kanıtlandığı gibi, AB'yi yeni göçmen dalgaları ile tehdit ederek tavizler koparmaya yöneliyor, bu sayede AKP hükümetinin uluslararası alanda yerlerde sürünen prestijini biraz olsun arttırmaya çalışıyor.

“Bir içeri, bir dışarı” anlamını taşıyan anlaşma ek bir koşul içeriyor: AB çapında içeri girebileceklerin sayısı bu yıl 72 bindir. Sadece Almanya'ya geçen yıl kabul edilenlerin sayısı 800 bin iken bu duruma ne demeli?

Kayserili pazarlığı

Davutoğlu'nun “Kayserili pazarlığı yaptık” demesini de unutmamalı; pazarlık sonuç vermiş olsa gerek ki 2 yılda 3 milyar yerine 3 yılda 6 milyar avro kopardı. Bu 6 milyar avro karşılığında Türkiye dünyanın en büyük mülteci kampına dönüştürülüyor. Mültecilerin nereye iskân edileceği ise başka sorunlar doğuruyor. Örneğin; Kahramanmaraş'ın Dulkadiroğlu İlçesi'ne bağlı bir Alevi köyü olan Sivricehüyük'e 25 bin kişilik bir kamp kurulması için ça-

lışmalar başlayınca köylüler direnişe geçmiş bulunuyor.

Ne AB'ye ne de NATO'ya güvenmemeli

Sorun sadece mültecilerin geleceği de değil maalesef. NATO Ege'de Türkiye ile Almanya'nın inisiyatifiyle kaçak göçmen trafiğini engellemek için deniz kuvvetlerini görevlendirme kararı almış durumda. Ege sularında savaş gemisiyle mülteci avına çıkan NATO'nun bu sularda işi yoktur; gelecek savaşlara hazırlık için Karadeniz'i, Akdeniz'i, Ege'yi elinde tutmak isteyen NATO'yu bu sulardan kovmak gerekir! AB'nin uygarlık lafları safsatadan ibarettir. Avrupa işçisine de Ortadoğu'nun mültecisine de AB'den gelecek bir hayır yoktur. Bugün mültecilerin ezilmesi, işçi ve emekçileri sermaye karşısında zayıf bırakacaktır. O yüzden biz işçiler ve emekçiler olarak mültecilerle dayanışmalı, birlik olmalıyız ve ne AB'den ne de AKP'den bir çözüm çıkmayacağını bilerek çözümün kendi ellerimizle yaratmalıyız.

Mülteci kadınların durumu:

Barbarlıktan kaçarken barbarlığa yakalanmak

Türkiye'de neredeyse 1,5 milyon Suriyeli mülteci kadın yaşıyor. DAİŞ çetelerinin barbarlığından, köle pazarlarından kaçarak Türkiye'ye gelen kadınlar ise başka tür bir barbarlığın pençesine düşüyor.

Suriye'de devam eden mezhepçi savaş sonucu Türkiye dünyanın en büyük mülteci kampı hâline geldi. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin Şubat 2016 rakamlarına göre Türkiye'deki kayıtlı mülteci sayısı 2.620.553 kişi. Bu sayının %49,2'sini kadınlar oluşturuyor. Kendi ülkesinin vatandaşı kadınların yaşamlarını bile korumaktan aciz devlet, Suriyeli kadınlara kaçtıkları zulmün ziyadesini yaşıyor. Dilini bilmedikleri, kültürünü tanımadıkları Türkiye'de başlarını sokacak bir yer arayışında bütün diğer mülteciler gibi işsizlik, açlık, yoksullukla boğuşuyorlar. Bulabildikleri ise çok düşük ücretli temizlik işleri ya da tekstil işçiliği. Çoğu zaman o düşük ücretleri bile alamıyorlar, kayıt dışı yaşadıkları ya da çalıştırıldıklarından bir hak da talep edemiyorlar.

İnsan tacirlerinden mültecilere ahlâksız teklif

Bu kadar kötü koşullarda Türkiye'de yaşamamak için Avrupa'ya geçmek isteyen kadınlara insan tacirleri cinsel ilişki teklif ediyor. Türkiye'de yaşama-ya, hayatta kalmaya çalışan kadınlar ya fuhuşa zorlanıyor ya da evlendirilip köle olarak kullanılıyorlar. Suriyeli aileler ekonomik koşulları öne sürerek aile içindeki kız çocuklarını “yükümüz azalsın” düşüncesiyle evlendiriyorlar. Bu durum da bir çeşit ticari faaliyet hâline geldi. Suriyeli kadınlar Türkiye'de erkeklerle ikinci, üçüncü eş oluyor, bu evliliklere aracılık edenler de ekonomik kazanç sağlıyor! Kadınlar geride bıraktıklarını düşündükleri DAİŞ çetelerinin barbarlığını, köleliğini Türkiye'de bu şekilde yaşıyorlar. Uluslararası Af

Örgütü'nün yayınladığı “Avrupa yolunda mülteci kadınlar fiziksel şiddet, cinsel istismar ve tacizle karşı karşıya” başlıklı rapor birinci ağızdan anlatımlarla bu durumun çok çarpıcı örnekleri ile dolu. Birini aktaralım. 23 yaşında Halepli bir kadının ifadesi şöyle: “Türkiye'deki otelde, kaçakçılarla beraber çalışan Suriyeli bir adam kendisiyle beraber olmam karşılığında hiçbir ücret ödemedi ya da daha azını ödeyerek bota binebileceğimi söyledi. Tabii ki hayır dedim, iğrenç bir teklifti. Aynı durum Ürdün'de hepimizin başına geldi. Suriye'den benimle beraber gelen arkadaşımın Türkiye'de parası bitti ve kaçakçının yardımcısı ona cinsel ilişki karşılığında para ödememe-ye teklif etti. Tabii ki hayır dedim ve bu nedenle Türkiye'den ayrılamadım, hâlâ orada kalıyorum.”

Geri gönderme merkezlerinde zulüm

Bunlar kayıtlı olanların yaşadıkları. Kayıt dışı mülteciler içinse hayatta kalmak çok daha zor. Yakalandıkları zaman sınır dışı edilmek üzere Geri Gönderme Merkezi denilen yerlere gönderiliyorlar. Kapasitesinin iki katı kadar insan bu merkezlere balık istifi gibi istifleniyor. Dışarıyla iletişimleri kesiliyor, doğru düzgün yemek verilmiyor. Uluslararası Af Örgütü'nün bir başka raporunda ikisi Suriyeli biri Faslı üç kadın Erzurum Geri Gönderme Merkezi'ne varmalarının ardından tüm kadınların çıplak aramaya maruz bırakıldıklarını, buna karşı çıkan kadınlara güvenlik görevlilerinin güldüğünü, “çıkarana kadar buradasınız” dediklerini aktarıyor. DAİŞ barbarlığından kaçıp gelen kadınlar burada da yine

başka bir barbarlıkla karşı karşıya kalıyor.

Barışta da savaşta da kadınlar iki kat eziliyor

Barış zamanı olduğu gibi savaşta da yoksul kadınlar iki kat eziliyorlar. Elbette biliyoruz, bugün Suriyeli kadınların yaşadığı sorunların çözümü için, tekdüze, mezhepçi çetelerin yok edilmesi, Suriye savaşının sona ermesi ve emperyalizmin tüm güçleriyle bölgeden def edilmesi gerekiyor. Bunun için mücadele ederken bir yandan da mülteci kadınların acil ihtiyaçlarına kulak vermeli, taleplerimizi yükseltmeliyiz: Tüm mülteci kadınların çocuklarıyla birlikte sağlıklı koşullarda barınma, gıda, eğitim ve sağlık ihtiyaçları karşılsın! İsteyen tüm mülteci kadınlar güvenceli ve insani koşullarda istihdam edilsin!

Levent Dölek

Doktora selam direnişe devam!

Üniversite tam da tahmin ettiğimiz gibi bahara tam bir kuşatma altında girdi. Soruşturmalara başlamıştı. Kampüsler polis ablukasında tutuluyordu. Derken, “Bu suça ortak olmayacağız” diyen akademisyenlerden önce Esra Mungan, Kıvanç Ersoy ve Muzaffer Kaya sonra da Meral Camcı rehin alındı. Fidyeye olarak beyinlerimize, dilimize kendi kendimize kelepçe takmamız isteniyor. Bu fidyeyi kimsenin vermeye niyeti yok. En başta da tutsak alınmış hocalarımızın. Öyle değil mi ki Meral hoca, kendisi hakkında yakalama kararı çıkartıldığı hâlde yurtdışından Türkiye’ye döndü. Tutuklandı. “Siz dışarıdan biz içeriden duvarları yıkalım” dedi. Esra Mungan içeriden “Tüm yıldızlı duvarlara ve baskılara rağmen barış arzulayan bizler sözümüzün arkasında durmaya devam ediyoruz” mesajını yolladı. Kıvanç Ersoy, “Cezalar vız gelir biz bunu onurla taşıyoruz” dedi. Muzaffer Kaya ise içeriden mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı: “Hepimizi, herkesi susturmayı hedefleyen bu saldırıyı geri püskürtecek ve böylece demokratik mücadele alanını genişletecek güce ve imkânlarla sahip olduğumuzu düşünüyorum.”

Muzaffer hocamın mesajında çok önemli bir başka vurgu daha vardı: “Hukuken kesinlikle çok güçlü bir konumdayız. Ama bildiğimiz gibi Türkiye’de bu yetmez. Onlara bizleri hapiste tutmalarının başlarını çok ağrıttığımızı da hissettirmemiz lazım.” Sadece bir akademisyen olmayan hatta esas olarak akademisyen değil devrimci bir bilim insanı olan Muzaffer’in söyleyeceği sözler bunlar. 19 Aralık katliamında Ümraniye cezaevinde bulunan, akademisin fildişi kulelerinden değil de direnişlerden bugünlere gelen bir sosyalist sözler. Yardımcı Doçent Muzaffer Kaya olarak değil de Doktor Muzaffer Kaya olarak söylenmiş sözler. Muzaffer Kaya, doktordur ama Türkiye’de sosyalist hareketin “Doktor”u Hikmet Kıvılcımlı’nın da sadık bir takipçisidir. Bir Kıvılcımlı anmasında yaptığı konuşmada “Doktor”un Henri Barbüs için söylediği “O, parlak bir kitap değil, savaşı bir hayattır” sözlerini Kıvılcımlı’yı tanımlamak için kullanmış. Şimdi biz de onun Kıvılcımlı için söylediğini kendisi için söyleyelim: Zira Muzaffer de parlak kitapların değil savaşı hayatların insanıdır.

Muzaffer Kaya’yı öğrencilik yıllarımda, ABD’nin Irak işgaline, NATO’ya, emperyalizme karşı birlikte mücadele ederken tanıdım. Mütevazı ve sakın kişiliği ile saygı uyandırır, kararlı, tutarlı ve sekterlikten uzak tutumuyla öne çıkardı. Şimdi

Erdoğan’ın “müstemleke aydınları” suçlamasıyla saldırdığı akademisyenler içinde Muzaffer Kaya’nın rehin alınması ne büyük ironi. Erdoğan, bir müstemleke siyasetçisi gibi Amerika’da Obama’nın kapısında nöbet bekleyedursun, Muzaffer Kaya, “Türkiye’de Anti-emperyalist mücadele” isimli önemli bir referans makalesiyle hem anti-emperyalizmin mücadelesini vermiş hem de tabiri caizse kitabını yazmıştır.

Erdoğan “müstemleke aydınları” çıkışı yaptığında Kıvanç’ın da mezunu olduğu ODTÜ’den ve Eğitim-Sen 6 No.lu İstanbul Üniversiteler Şubesi’nden, bu suçlamayı Erdoğan’a aynen iade eden, onun emperyalizm ve Siyonizm ile işbirliklerini ifşa eden, bunları yaparken de üniversitelerin Denizlerden, Sinanlardan, Mahirlerden kalan anti-emperyalist geleneğine sahip çıkan çok önemli çıkışlar gelmişti. Şimdi Muzaffer’in şahsında aynı vurguyu bir kez daha yapmak gerekiyor. Zira özgürlükler için Avrupa’ya Amerika’ya fazlaca bel bağlayan, gerçekçi olmayan beklentiler içine giren bir yaklaşım oldukça yaygın. ABD’nin, akademisyenlerin karşı çıktığı savaşı “Türkiye’nin kendini savunma hakkı vardır” diyerek desteklediğini, mülteci tehdidiyle eli kolu bağlanmış Avrupa’nın üç maymunu oynadığını görmemek olmaz.

Oysa Muzaffer’in dediği gibi “saldırıyı geri püskürtecek ve böylece demokratik mücadele alanını genişletecek güce ve imkânlarla” sahibiz. Bu gücü başka yerde değil üzerinde yaşadığımız toprakların zengin anti-emperyalist ve özgürlükçü mücadele geleneğinde aramalıyız. Bu anlamda mücadele içinde yollarımızın kesişmiş olmasının ötesinde hem anti-emperyalist duruşu hem de savaşı hayatların insanı olmasıyla Doktor Muzaffer’e özel bir selam gönderme gereği duyuyorum. Onunla ve yoldaşları ile farklı geleneklerdeniz. Biz Trotskistiz, Muzaffer “Doktor”un öğrencisidir. Ama biz de Muzaffer gibi, sekterlerden değiliz. Halkların kardeşliği mücadelesinin bizi bir kez daha kesiştirmesi de boşuna değil. DİP Manifestosu’ndan bu toprakların mücadelesine vurgu yapan bir alıntıyla bitireyim: “Devrimci İşçi Partisi, Kürt sorununu ‘milli mesele’ olarak niteleyen Hikmet Kıvılcımlı, Kemalizmi karşısına aldığı için ulusal sorunu keşfeden İbrahim Kaypakaya veya idam sehpasında ‘Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi!’ diye haykıran Deniz Gezmiş’in yolundan yürüterek Kürt halkının özgürleşmesini kendi davası olarak kabul edecektir.”

Rojava’dan Kuzey Suriye Federasyonu’na

Rojava’nın üç kantonu, Afrin, Kobani (Kobanê) ve Cizre (Cizîr), Mart ayı ortasında birleşerek bir Kuzey Suriye Federasyonu kurduklarını açıkladılar. Böylece, 2012 Temmuz ayında kurulmuş olan özerk bölge Rojava, şimdi daha formel bir devlet yapılanmasına doğru yeni bir adım daha atmış oldu. Peki neden şimdi? Amaç nedir?

Şubat ortasında Türkiye’nin Kürt sorununa yaklaşımında önemli bir viraj dönülmüştü. Türkiye kendi toprakları üzerindeki Kürt savaşına ilaveten ilk kez Suriye Kürdistanı ya da son üç yıldır bilinen adıyla Rojava ile de savaşa doğru bir adım attı. YPG güçleri Suriye’nin kuzeyindeki Azez kasabasına yaklaştığı için Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK), sınırı geçmek şimdilik söz konusu olmadığından bu güçleri obüs toplarıyla hedef almaya başladı. Dönem, sadece bu nedenle değil, Suudi Arabistan ve Türkiye(Katar’ın da desteğiyle) Suriye’ye karadan asker sokmak için ABD’nin elini zorlamaya başladığı için de çok gergin

bir dönemdi. Hem rejimin Halep dolayında Rusya’nın hava desteği ile muhalefete karşı yeni mevziler elde ederek Türkiye’den Halep’e giden ikmal yollarını kesmeye yönelmesi, hem de YPG’nin faaliyetine Türkiye’nin tepkisi, dünyayı bir Üçüncü Dünya Savaşı’nın eşğine getirmişti.

Bu savaş tehlikesinin şimdilik nasıl atlatıldığı gazetemizin başka sütunlarında anlatılıyor. ABD ile Rusya’nın belirli bir noktada anlaşmasıyla kriz yumuşatıldı, ateşkes ilan edildi, Cenevre’de (Cenevre III adıyla) dolaylı görüşmeler başladı. Ne var ki, Cenevre’deki taraflar arasında Rojava’yı temsil eden görüşmeci yok. Suriye Kürtlerinden sadece bir güç Cenevre’de muhalefet saflarında oturuyor: Barzani’ye yakınlığı bilinen Suriye Kürt Ulusal Konseyi. Ama onlar da Rojava’da mevcut değil. Rojava’nın yönetimini elinde tutan PYD Cenevre’den dışlanmış durumda. PYD Eşbaşkanı Salih Müslim erken bir aşamada Cenevre’ye davet edildi, Birleşmiş Milletler’in Suriye’de arabu-

luculuk yapan temsilcisi Staffan de Mistura ile görüştü. Ancak Türkiye’nin kesin olumsuz tavır dolayısıyla PYD konferansa davet edilmedi.

Cenevre III’e mesaj

İşte Kuzey Suriye Federasyonu’nun ilan edilmesinin ve şimdi ilan edilmesinin anlamı burada yatıyor. Rojava bütün dünyaya “ben varım ve kalıcıyım” demiş oluyor böylece. Federasyon’un adına Kürt veya Kürdistan sözcüklerinden birini yerleştirmekten kaçınarak da, aslında bütün Suriye için önerilen bir federasyon modelinin ilk çekirdeğini oluşturduğunu ima ediyor.

Suriye Kürtlerinin ve genel olarak dört parçadaki Kürtlerin varlığını bütün dünyanın ve Türkiye’nin tanıması, onların kendi kaderini tayin etmesini kabul etmesi gerekir. Kürtlerin taleplerinin göz önüne alınmadığı bir Cenevre III, hiçbir biçimde hedefine ulaşmış sayılmayacaktır.

Devrimci Marksizm

sayı 26 çıktı!

Devrimci Marksizm, 26. sayısıyla yepyeni bir alana el atıyor: sanat ve edebiyat. Bu alanda hazırlanmış ilk sayısında, Türkiye’nin 20. yüzyılda romanda, şiirde, müzikte, sinemada yetiştirmiş olduğu kendi alanlarında en büyük isimler olan, ama aynı zamanda dünyaya birer sosyalist olarak bakan şahsiyetleri öne çıkarıyor. Romancı olarak Yaşar Kemal ve Orhan Kemal, şair olarak Nâzım Hikmet, müzikte Ruhi Su, sinemada Yılmaz Güney, ta 1930’lu yıllarda Nâzım’la başlayan, Yaşar Kemal’le 21. yüzyıla bağlanan görkemli bir geleneğin dorukları olarak ele alınıyor. Sosyalizmin ve Marksizmin düşmanları çatlasın! Türkiye’nin 20. yüzyıl düşünce ve sanat hayatında hegemonya bütünüyle bizimdi! *Devrimci Marksizm* bu muhteşem mirasın bazı yönlerini öne çıkararak genç kuşaklara taşımaya çalışıyor.

26. sayıyı açan yazı ise sanatın politika ve toplumla ilişkisi üzerine çok değerli bir manifesto. Kolay kolay bir arada düşünölemeyecek üç isim kaleme almış bu manifesto: ünlü Fransız şair ve romancı, sürrealizmin önde gelen ismi André Breton, 20. yüzyılın en büyük duvar ressamı Meksikalı Diego Rivera ve

Ekim devriminin iki büyük önderlerinden biri, manifesto yazıldığında Stalinist bürokrasinin devrimci muhalifi olarak sürgünde olan Lev Davidoviç Trotskiy! 1938 yılında Meksika’da kaleme alınmış olan “Bağımsız Bir Devrimci Sanat İçin Manifesto”, bürokrasinin Sovyetler Birliği’nde sanatı ve edebiyatı kışla disiplinine sokmasına karşı bir isyan çığlığı. Sosyalist devrim, diyor, “entelektüel yaratıyı geliştirmek için de en baştan itibaren anarşist bir bireysel özgürlük rejimi kurmalıdır. Otoriteye, talimatlara, tepeden emirlerin en küçük bir kırıntısına bile hayır!” Trotskiy’in anarşizmin keskin bir eleştirmeni olduğunu bilenler, onun kendi kalemiyle eklediği bu pasajın anlamını daha da iyi kavrayacaklardır. Sanata özgürlük!

Trotskiy’in Breton ve Rivera ile birlikte savunduğu bu özgürlük, Sovyet devleti bürokratikleşmeden önce yaşanan bir gerçeklikti. *Devrimci Marksizm*’in bu sayısında yer alan son bir yazı, devrimin hemen ertesinde Rus avangard sanatçıları ele alarak bu hakikati ete kemiğe büründürüyor. Bu sayıda ele alınan bir konu da, Şeyh Bedreddin, Börklüce

Mustafa ve Torlak Kemal önderliğinde bundan tam 600 yıl önce, 1416’da yaşanmış olan büyük halk ayaklanması. Nâzım Hikmet’in şiirinde ölümsüzleşen bu ayaklanma, bu topraklarda, işçi sınıfının ve Marksistlerin AKP’nin bize bugün dayatmaya çalıştığı Osmanlı geleneğinin karşısına çıkarabileceği bambaşka bir mirasın var olduğunu gösteriyor. Trotskiy, “yalnız politikayla olmaz” demişti. *Devrimci Marksizm* onun ayak izinden yürüyor. İçinden geçtiğimiz kan ve savaş günlerinde bile insanın en soylu hâlini temsil eden sanat ve edebiyatı ihmal etmiyor. Ama gelecek sayısında tam da Türkiye’de tırmanmakta olan istibdat eğilimleri karşısında günümüz dünyası ve Türkiye’de olağanüstü siyasi rejimleri odak noktası yapacak. Ne bugünü, ne de yarını ihmal etmemek gerekiyor.

Dergimizi internette satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz
devrimcimarksizm.net
iletisim@devrimcimarksizm.net facebook/devrimcimarksizm

Cenevre III, manevra iki!

Suriye’de bir aydır ateşkes devam ediyor. Evet, Cenevre III şimdilik sürüyor. Ama kimse Şubat ayı ortasında Suriye’deki gerilimin yükselmesi ile bir Üçüncü Dünya Savaşı’nın eşiğine geldiğimizi unutmamalı ve tehlikenin korlarının derinden derine yanmakta olduğunu görmezden gelmemeli.

Suriye savaşının taraflarını bir araya getirerek bir çözüm bulma iddiasındaki Cenevre III konferansı için ilan edilen ateşkes bu satırların yazıldığı sırada birinci ayını doldurmuştu. Şubat ayı ortasında Suriye’deki gerilimin yükselmesi dolayısıyla bir Üçüncü Dünya Savaşı’nın eşiğine gelmiş olduğumuz düşünülürse, bu durum pek de yabana atılacak bir şey değil. Ama kimse hiçbir an gardını indirmemeli.

Gerçek gazetesi, Cenevre I (2012) ve II (2014) konferanslarına “ölü doğum” teşhisi koymuş, buna karşılık Cenevre III’ün çok zorlu bir ortamda olsa da, çok kırılğan bir ateşkesle yaslanırsa da biraz daha fazla şans olduğunu saptamıştı. Ateşkesin bir aydır sürdürülüyor olması, tarafların Cenevre’de Birleşmiş Milletler’in (BM) Suriye için atadığı temsilci Staffan de Mistura aracılığıyla dolaylı görüşmele- re devam ediyor olması, bu tespiti doğrulamış durumda.

Rusya’dan ince manevralar

Bu tespitin yapılmasına biri daha uzun vadeli, biri ise Şubat ayındaki gerilime ilişkin iki saptama temel olmuştu. Uzun vadeli olarak andığımız saptama, ABD ile Rusya’nın 2015 Eylül ayında BM Genel Kurulu öncesinde “Esad’lı geçiş, Esad’sız çözüm” formülü üzerinde anlaşmış olduğu idi. Rusya’nın Eylül sonunda Suriye’ye savaşa uçağı ve asker sokması onun açısından bu anlaşmanın bir parçası idi. Rusya’nın savaşa müdahalesi, kuzeyde hem Lazkiye bölgesinde, hem de Halep’te Esad güçlerinin askeri olarak zaferler elde etmesiyle muhalefeti çok zor duruma sokunca Şubat başında gerilim aniden tırmandı. O aşamada Suud, AKP Türkiye’sinin ve Katar’ın desteğini de alarak (biz bu üç ülkeye “Ortadoğu’nun Troykası” adını veriyoruz) Suriye’ye boylu boyunca girmeye kalkıştı. Ama ABD’den izin alamadı. Kısa vadeli

saptamamız, ABD’nin Troyka’ya izin vermemekle birlikte bunu Rusya’ya karşı koz olarak oynayarak Rusya’yı tırmanışı burada durdurmaya ikna etmesiydi.

Bu plan tuttu. Rusya ise zaten Cenevre III tipi bir konferansı sonuç olarak stratejik hedefinin (Esad’sız laik bir Suriye) aracı olarak görüyordu. Ateşkes tutar tutmaz, Rusya askerini geri çektiğini açıkladı. Burada son derece ince bir mesaj vardı: istediğim an geri gelirim diyor, böylece Troyka’yı barış masasına mahkûm ediyordu; Esad’a ve rejimine ise desteğinin koşulsuz olmadığını, masada esnek olmaları gerektiğini bir kez daha söylüyordu. (Esad’ın Ekim ayında yıllardır ilk kez ülke dışına çıkarak gittiği Moskova’da, bu Esad’a zaten belli edilmişti.) Rusya’nın bu çekilme adımını açıklaması bile, durumun şimdilik kontrol altında olduğunu bir göstergesidir.

Rusya istediği an geri gelmek bir yana, çekilmekle Suriye’deki operasyonel gücünün büsbütün ortadan kalkmadığını, Eylül’den sonra kurmuş olduğu Hmeymim hava üssünün kendisine yeterli bir müdahale kapasitesi sağladığını, Mart sonunda tarihi Palmira kentinin rejim güçlerince DAİŞ’ten geri alınmasında oynadığı hava desteği rolüyle zaten kanıtlamıştı.

Suudi Arabistan ve AKP’den askeri manevralar

Başlıkta sözünü ettiğimiz iki manevra, Rusya’nın bu ince siyasi manevraları değil. Ateşkes başladıktan sonra bölgede iki çok önemli askeri manevra yapılmıştır. Bunlardan biri “Kuzey’in Gök Gürültüsü” adını taşıyor. Kendi topraklarında düzenlenen bu manevrayı Suud “bölge tarihinde yapılan en büyük tatbikat” olarak lanse etti. Aralık ayında Riyad’da kuruluşu ilan edilen “Teröre Karşı İslam İttifakı”nın ilk ortak adımı bu. Aralarında nükleer güç Pakistan, Arap dünyasının en büyük ülkesi Mısır ve

NATO’nun ikinci büyük ordusuna sahip olan Türkiye de olan 20 Sünni İslam ülkesi Suudi Arabistan’ın Yemen savaşı devam ederken kuzeyinde de bir savaş verebileceğini kanıtlamak için düzenlediği bu manevraya destek verdi. Bu manevra Suriye savaşının, Suriye savaşından ibaret olmadığını yeniden hatırlatıyor. Esas mesele, Suud ile İran arasında Ortadoğu’nun petrol rantı üzerine maddi çıkar mücadelesinin ideolojik biçimi olarak Sünni-Şii mezhep savaşı tehlikesi. Bu tehlikeyi Tayyip Erdoğan’ın Sünni âleminin “reis”i olma hayalleri de körüklüyor. Suriye’de ateşkesi de, Cenevre III’ü de bitirebilecek en önemli dinamik bu.

“Kuzey’in Gök Gürültüsü”, adına rağmen, Türkiye açısından güneyde kalan bir bölgenin işi. Ateşkesin ve Cenevre’de görüşmelerin sürdüğü Mart ayı içinde Türkiye tarihinde ilk kez Ukrayna ile birlikte kendi kuzeyinde, Karadeniz’de bir askeri manevra düzenledi. Ukrayna’nın 2014 başında Maydan olaylarından sonra Kırım’ın Rusya tarafından ilhakı ve Ukrayna’nın doğusundaki iç savaş dolayısıyla Rusya ile çok derin sorunlar yaşamakta olduğu biliniyor. Bu yılın Şubat ayında Türkiye ile Ukrayna arasında ortak askeri araç ve silah üretimi konusunda bir anlaşma imzalandıktan sonra Mart ayı içinde yapılan askeri tatbikat, AKP hükümetinin Rusya ile Suriye üzerindeki mücadelesini şimdi de Karadeniz’e taşımaya karar verdiğini gösteriyor.

Gerçek gazetesi geçen sayısında sormuştu: “Türkiye Üçüncü Dünya Savaşı’nı çıkaran ülke mi olacak?” Tayyip Erdoğan ve AKP bu soruya olumlu cevap verme yolunda kararlı biçimde yürüyorlar! Evet, Suriye’de bir aydır ateşkes devam ediyor. Evet, Cenevre III şimdilik sürüyor. Ama kimse tehlikenin korlarının derinden derine yanmakta olduğunu görmezlikten gelmesin.

Sungur Savran

Obama mı, Renault mu?

Tayyip Erdoğan’ın kurmay çalıştığı yeni hâkimiyet sisteminin zaafı her geçen gün açığa çıkıyor. Medya üzerinde (Koza-İpek, Zaman, Cumhuriyet vb.), yargı üzerinde (Can Dündar-Erdem Gül ve Barış İçin Akademisyenler olayları vb.), Batıcı-laik ve cemaatçi sermaye üzerinde (Aydın Doğan ve Ersin Özince’nin akaryakıt kaçakçılığı, Boydak’lara baskın vb.) ve en önemlisi Kürt halkı üzerinde uygulanan baskılar, bazılarında Erdoğan’ın ve iç kabinesinin adım adım, planlı bir biçimde bir istibdat rejimine doğru yürümekte olduğunu düşündürüyor. Oysa bunların tam karşısında, Erdoğan’ın zayıf ve yalıtılmış durumda olduğunu gösteren sayısız gösterge de her gün gözlerimizin önüne seriliyor.

ABD cephesinde durum çok ciddi. Türkiye NATO üyesi, ordusu bu ittifakın silah ve sevk ve idare sistemlerine bağımlı bir ülke. ABD ile ilişkiler bu açıdan yakıcı bir önem taşıyor. Erdoğan’ın son ABD seyahati bu hassas ilişkinin yara bere içinde olduğunu gösterdi. ABD sisteminin birtakım ağır topları, üstelik sağcı politikacılar, Erdoğan’ı sigaya çeken bir mektupla karşıladılar. Onlardan başka karşılayan da bir onbaşı ve bir manga askeri! Obama kendisi Erdoğan’ı Türkiye’nin “rahatsız edici bir yola sürüklenmekte” olduğunu söyleyerek uğurladı. Bu politikacı, sadece dünyanın en güçlü devletinin başkanı, fiilen NATO’nun en kudretli önderi değil. Aynı zamanda elinde Erdoğan’a karşı bir saatli bomba var. Bu bomba İran yapımı, adı da Reza Zarrab (Rıza Sarraf). ABD mahkemelerinin “âdil” yargılamasına hemen umut bağlayanlar, Zarrab’ın itiraflarının Erdoğan’a karşı nasıl şantaj aracı olarak kullanılacağını görecektir. Tabii uç noktada Erdoğan’ın düşürülmesi için bir koz olarak da kullanılabilir.

Erdoğan başka alanlarda da zorlanıyor. Türkiye Rojava’nın Suriye’de çözümün tartışıldığı Cenevre III Konferansı’na katılımını engelledi engellemesine. Ama Rojava da buna karşılık önemli bir sembolik atakla Kuzey Suriye Federasyonu’nu ilan etti, “ben buradayım, kalıcıyım, yeni federal Suriye’de yerimi alacağım” dedi. “Federasyon” gibi “Rojava” adına göre çok daha fazla “devlet” koku bir yapılanma karşısında Erdoğan’dan veya hükümetten çıt çıkmadı. Kürt sorununun içerideki yüzünde ise dokunulmazlıklar konusunda Davutoğlu bütün fezlekelerin birden uygulamaya konulması önerisiyle ipe un sermeye başladı, mesele- nin aciliyeti köreldi.

Amerika’dan gelen “darbe” dedikodularına karşı Genelkur-

may Başkanlığı ilk anda tekzip gibi görünen bir açıklama yaptı. Ama ne tekzip! Emir komuta zinciri sarsılmaz deniyor, ama emir komuta zinciri içinde darbe yapılmayacağı söylenmiyor. Tabii hesap sorulsa, “başkomutan cumhurbaşkanıdır, emir komuta zincirinin tepesinde o vardır” denecek!

Nihayet, Erdoğan’ın yargıya verdiği talimatlar da su sızdırmaya başladı. Can Dündar ve Erdem Gül Anayasa Mahkemesi’nce salıverilmekle kalmadı. Birinci derece mahkemesinin savcısı, yeni duruşmalardan günler önce değiştirildiği halde, Erdoğan’ın talimatına aykırı olarak tutuklama istemedi. Barış İçin Akademisyenler’de aynı gelişme henüz yaşanmış değil, ama Davutoğlu kendi pozisyonunu Erdoğan’ınkinden ayırarak açıkça “tutuksuz yargılama” talep etti. Yargıya emir verenler çoğalıyor ve birbiriyle çelişiyor!

Bütün bunlar, Erdoğan’ın Gezi ile başlayan halk isyanından sonra emperyalizm ve hâkim sınıflar nezdinde itibarını ve müttefiklerini yitirmesi objektif gerçekliğinin farklı ifadeleri. Bu muhalefeti ABD ile onun aktif olarak yönlendirildiği, DİP’in “Amerikan muhalefeti” dediği güçler yürütüyor. Şayet Erdoğan’ı bunlar pasifleştirirse ya da düşürürse, işçi sınıfı ve emekçi halkın da, Kürtlerin ve diğer ezilen kitlelerin de yaşadığı sorunlar çözülmeyecek kalacak. Sadece üslup yumuşayacak, ama çözüm- sülük aynen devam edecek.

Ama bir seçenek var. Haziran-Eylül 2013’te yaşanan Gezi halk isyanı ve 6-12 Ekim 2014 arasında Kobani (Kobanê) vesilesiyle patlak veren serhildan, 7 Haziran’da sadece Erdoğan’a değil, AKP’ye de ciddi bir yenilgi yaşattı. Buna ilaveten, geçtiğimiz Mayıs ve Haziran aylarında yaşanan büyük fiili metal grevi ile sınıf mücadelesinin eğrisinde önemli bir değişim yaşandı. Şimdi eğer bu yükseliş sağlam temellere kavuşturulabilirse ve eğer hareket yükselişi içinde AKP’nin işçi düşmanı karakterinin işçilere keşfedilmeye başlamasına olanak sağlarsa, o zaman bambaşka bir yol açılır önümüze.

Mayıs-Haziran 2015 fiili grevine tartışmasız Bursa Renault fabrikası işçileri öncülük etmişti. Renault sınıf mücadelesindeki yükselişin tartışmasız simgesi ve öncü bölüğü hâline geldi. İşçi sınıfı sosyalistlerinin görevi, Erdoğan’a ve AKP’ye karşı muhalefetin öncülüğünün Obama ve izleyicilerinin elinden Renault’da simgeleşen işçi sınıfına geçmesi için canla başla çalışmaktır. O zaman görün sız nasıl güzel bir Türkiye doğacak!

AKP kamu emekçilerinin iş güvencelerine saldırıyor

Kapitalist sistem halkın yaşadığı acıları ve şokları fırsat bilir ve kâr uğruna, insanlığın başına gelebilecek tüm felaketleri kendi çıkarları için kullanır. Mayıs tarlasına dönen ülke, deyim yerindeyse büyük bir şok girdabının içine girmiş durumda. İşte tam bu hengâmenin içinde AKP hükümeti 657 sayılı yasada kamu emekçilerine sağlanan kısmi iş güvencesini kaldırma planlarını uygulamaya koyma yolunda adımlar atıyor.

Krizi yaratan bedelini ödesin

Türkiye, tüm dünyayı derinden sarsan 2008 ekonomik krizinden belirli ölçülerde etkilendi. Sadece çeşitli faktörler, bu sarsıntının daha derin toplumsal darbeler vermesini şimdilik engelledi. Ancak, ekonomiden çok anlamayan birisi bile, gelişmeleri takip ettiğinde hem Türkiye'nin iç dinamiklerinin hem de uluslararası alanda ekonomik gidişatın, daha derin darbeleri hazırladığını anlayabilir.

IMF, geçtiğimiz sonbaharda yayınlanan raporunda, Türkiye'nin de içinde bulunduğu ve "yükselen piyasalar" adı verilen ülkelerin durgunluk yaşamasının büyük bir olasılık olduğunu söyledi. Çin yaşıyor, Avrupa hâlen patinaj yapmaya devam ediyor. Türkiye'yi de önümüzdeki dönemde hem derinleşen bir iktisadi kriz hem de bunun sonuçlarını çok daha olumsuz hâle getirecek bir siyasi atmosfer bekliyor. İşte, AKP hükümetinin derdi budur. Kriz geldiğinde, maliye bakanı ve Türkiye burjuvazisi ağlamasını diye, kamu emekçilerini ağlatacaklar. TÜRGEV'e giden avantajları, Diyanet'e yapılan harcamaları, tırlarla taşınan silahları değil, emekçilerin maaşlarını tırpanlayacaklar. Düzenbaz, işçi düşmanı, cinsiyetçi, mezhepçi bürokratlarını değil; onuruyla çalışan emekçileri işten atacaklar. 657'nin sağladığı iş güvencesine yönelik saldırılar durdurulmazsa, bu krizin faturasını kamu emekçileri ödeyecek.

Kamu Emekçisinin Sesi bülteni 7. sayısı ile yeniden emekçilere ulaşıyor

Kamu Emekçisinin Sesi bülteni bu sayısında sayfalarını tamamen 657'ye ayırıyor. Yapılması planlanan değişikliklerin aslında kamu emekçilerini güvencesizleştirme operasyonu olduğunun kanıtlarını gösteriyor. AKP'nin kamu emekçilerini "paralelci", "terörist" söylemleri ile ayırtmaya çalışmasının arkasında iş güvencesine yönelik saldırı hazırlıklarının olduğunu anlatıyor. İstihdam biçimi ne olursa olsun asıl olanın iş güvencesinden vazgeçmemek olduğunu söyleyerek kamu emekçileri açısından yeni dönemin bir mücadele dönemi olduğuna işaret ediyor. İş güvencesini savunmak için emekçinin silahı olan grevi nasıl örgütlemek gerektiğini irdeliyor.

Kamu Emekçisinin Sesi bülteninin 7. sayısı yalnızca bir bülten değil tam bir mücadele kitapçığı niteliği taşıyor.

Terörist ve paralelci bahane güvence gaspı şahane

Kamudaki yapısal dönüşümlerin gerçekleşebilmesi için iş güvencesinden yoksun, muktedir ne emrederse onu yapan, işsizlikle terbiye edilmiş bir memur profili gerekiyor. Bu nedenle AKP kendinden olmayan, kendine biat etmeyen tüm kamu emekçilerini tasfiye etmeye girişerek yapacağı tüm emekçi düşmanı uygulamalarını garantiye almak istiyor.

Soruşturma ve hatta cezai kovuşturma yapılmasının önünde hiçbir engel yok iken, Tayyip Erdoğan "657 değişmediği sürece paralelci teröristlerden kamu kurumları temizlenemez" dedi. Bir taşla iki kuş. Terörist ve paralelci diye nitelendirdikleri kişiler bahanesi, oysa asıl topun ağzına itilenler bütün kamu emekçileridir. Güvencesizlik temelinde şekillenecek olan bu yeni personel rejimi devlet memurunun "hükümet memuru"na evrilmesini amaçlamaktadır. Yıllarca cemaatçilerin; AKP tarafından ilmek ilmek kamuya yerleştirildiği KPSS skandallarıyla, kişiye özel kadro ilanlarıyla defalarca kanıtlanmışken, AKP iktidarı cemaatlerle mücadele edeceği yalanına emek-

çileri inandırmaz. Diğer meseleyse, kamuyu teröristlerden temizleme. "Barış İçin Akademisyenler", adıyla bir imza metni yayınlayan yüzlerce akademisyen, terörist, diye nitelenerek soruşturmalara boğulmakta, gözaltına alınmakta ve hatta tutuklanmaktadır. Sur, Cizre ve Silopi'de devletin katliamcı uygulamalarına karşı 29 Aralık'ta iş bırakan Eğitim Sen üyelerine soruşturmalar açılmaktadır. Bu emekçiler terörist değildirler, ya gerçeği dillendirmişlerdir ya da bölgeyi kana bulayan politikalara grevle karşılık vermişlerdir.

"Devlete kapağı attım" devri mi?

AKP devlet memurlarının "Devlete kapağı attım" diyerek yan gelip yatmasını söylüyor. Bunun için de performans değerlendirme sistemini devreye sokmak ve emekçileri birbirleriyle yarıştırmak istiyor. Terörist ve paralelci diyerek bir kısmımızı kamu görevinden uzaklaştırırken, bir kısmımızı da performans eleğini kullanarak uzaklaştıracaklar.

Performans, daha fazla iş yükü anlamına gelmektedir; oysa kamu emekçilerinin iş yükü zaten ağırdır. Bu gerçek sayısal verilerle ortadadır: OECD ülkeleri içinde kamu personeli sayısını nüfusa oranladığımızda ortalama 15 kişiye bir kamu görevlisi düşüyorken, Türkiye'de her 28 kişiye bir kamu görevlisi düşmektedir. Kamu emekçisi eksikliği işyerlerinde sözleşmeli çalışanlar yoluyla giderilmeye çalışılmaktadır. Kamuda, mevcut mevzuata göre sınıflandırılmayan istihdam biçimleri oluşturulmuştur, "diğerleri" adı altında çalıştırılmaktadırlar. Memur, sözleşmeli personel, işçi ya da geçici personel olmayan bu "diğerleri" kategorisi eğitim ve sağlıkta, hukuka aykırı biçimde "ücretli öğretmen", "vekil öğretmen", "vekil ebe, hemşire"

gibi tanımlamalar ile çalıştırılan emekçilerden oluşmaktadır ve bu emekçilerin hiçbirinin sosyal hakları bulunmamakta, çok düşük ücretle, asgari ücretin de altında bir ücretle çalışmaktadırlar. Yanı sıra, eksik kalan GSS primlerini kendileri yatırmadıklarında sağlıktan da yararlanma hakları yoktur.

Kamuda AKP yenilemez mi?

Saldırı dört bir yandan gerçekleşirken, akıllara şu soru takılıyor: "AKP çok güçlü, peki biz iş güvencemizi nasıl savunacağız?" AKP güdümündeki sendikaların hizmetine devletin her türlü olanağı sunulmasına, idarecilerin emekçilere yaptıkları açık baskılara ve yönlendirmelere rağmen, her iki kamu emekçisinden birisi AKP'den bağımsız sendikalara üye olma cesaretini gösterebilmiştir. Memur Sen, mevcut durumunu devlet gücünü arkasına almış olmasına borçludur. İdareciler tarafından savrulan "başınıza bir iş gelir" tehdidiyle, aba altından gösterilen sopayla oraya yönlendirilmiş yüz binlerden bahsediyoruz. 657 saldırısı onlar için de en az diğerleri kadar tehdittir. 657 saldırısının fiili sonuçlarıyla karşılaştıklarında Memur Sen üyeliğinin başlarına bir iş gelmesini engellemeye yetmediğini onlar da görecekler. Bunu gördüklerinde yüzlerini yanı başlarında yükselmekte olan mücadeleye çevireceklerdir.

657'yi savunmak için gerçek grev! Grev için işyeri komiteleri!

Kamu emekçileri, AKP iktidarı 657'ye dokunmaya yeltendiği takdirde hizmet üretiminden gelen gücünü kullanmalı, grev yapmalı ve bu amaçla grev komitelerini şimdiden oluşturmalıdır. Bu grev komiteleri işyeri meclisleri tarafından oluşturulmalı ve grev öncesindeki

propaganda ve hazırlık faaliyetlerini yürütmelidir. Komiteler, grev günü uygulanacak bir plan hazırlamalı ve sendikalı kamu emekçilerinin üstleneceği görevleri önceden belirlemelidir. İşyerinde örgütlü diğer sendikalarla 657'yi savunmak üzere koordinasyon sağlamalı, sendikasız kamu emekçilerini de seferber etmek için gayret göstermelidir. Grev komiteleri kamu emekçilerinin günbegün nabzını tutarak, çalışanların bu grev kararına ne ölçüde katılacağını, kamu hizmetinin ne ölçüde durdurulabileceğini gösteren somut güncel verileri KESK'e sunmalıdır. Başarılı bir grev için tabanla kurulan canlı ilişkiler ve güncel bilgi akışıyla beslenen bir örgütün varlığı doğru kararlar alınmanın yegâne koşuludur.

Bu grev iktidara geri adım attırınca kadar sürmeli, yani süresiz olmalıdır. Kamu emekçileri greve çıktığında işyerini terk etmemeli, "Bu işyerinde grev var" pankartı astığı okullarında, hastanelerinde, üniversitelerinde, devlet dairelerinde grevin gözcülüğünü yapmalı ve gerçekten hizmeti durdurabilmelidir.

Kamu emekçilerinin ortaya koydukları hizmet, toplumun temel ihtiyaçlarına yöneliktir. Bu hizmetlerin piyasada bir meta gibi pazarlanması, hem bu hizmetlerin kalitesini düşürecek hem de halkın bu hizmetlere ulaşımını zorlaştıracaktır. Bu hizmetleri üreten kamu emekçilerinin iş güvencesi, vazgeçilmez hakkıdır. İnsanca yaşayacak bir ücret almak, herkesin eşit koşullarda, özgürce kendini ifade edebileceği çalışma ortamlarında var olmak; üretimin, hizmetin planlanması ve sunumunda işçi sınıfının bileşenleri olarak söz sahibi olmak için örgütlü mücadeleyi örnek bugün acil görevdir. İşçi sınıfının tümü için iş güvencesi, diyerek bu haklara sahip çıkılmalıdır!

Yine ve yeni bir AKP yalanı daha: taşeronlara kadro yok, haklara tırpan var!

AKP iktidarı, 1 Kasım'dan bu yana taşeron işçilerine kadro vaadini yerine getirmiyor ve oyalama taktikleri izliyordu. Son olarak hükümet 2015 sonunda, taşeron işçilerine 6 ay daha bekleyin dedi. 23 Mart tarihinde ise Başbakan Davutoğlu kamudaki "700 bin taşeron işçisini kamuya almak" için çalışma başlattıklarını açıkladı.

Sermaye medyası birbiri ardına sokak röportajları yaparak taşeron işçilerine duygularını sormaya başladı. İşçiler yıllardır bekledikleri kadro haklarını alacakları düşüncesiyle son derece heyecanlı ve memnundu. Ancak Başbakan 700 bin işçiye kadro vereceklerini değil 700 bin işçiyi kamuya alacaklarını söyledi. Bu sadece bir kelime oyunu değildi. İşçilere atılan koca bir yalanı gizlemek ve aslında işçilerin haklarını tırpanlayacak bir düzenlemeyi müjde gibi sunmak için yapılmış bilinçli bir çarpıtmaydı.

Henüz söz konusu düzenleme için hazırlanacak olan yasa taslağı kimsenin elinde değil. Ancak Davutoğlu'ndan sonra Maliye Bakanı Naci Ağbal'ın yaptığı açıklamalarla her şey açıklığa kavuşmaya başladı. Kulislerde Naci Ağbal'ın "Başbakan gaza gelmiş, öyle bir şey yok" türünden ifadelerle taşeron işçilerde beklenti yaratılmasına karşı çıktığı da konuşuluyor.

Şimdi ana hatlarıyla ortaya çıkan tabloyu soru cevap şeklinde işçiler için özetleyelim:

Taşeron işçisi kadroya geçecek mi?

Hayır! Taşeron işçileri hiçbir şekilde kamu kuruluşlarının işçi kadrosuna geçirilmiyor. Taşeron işçileri için yeni tip bir istihdam biçimi yaratılıyor. Bu istihdam biçiminin adı "özel sözleşmeli personel" olacak!

Özel sözleşmeli personel kadrosu sürekli mi?

Taşeron işçilerin 3 yıllık sözleşmelerle istihdam edilmesi öngörülüyor. 3 yılın sonunda işçinin ne ile karşılaşacağı belli değil.

Özel sözleşmeli personel işçi mi memur mu olacak?

Ne işçi ne de memur olacak. Memur gibi işe alınacak. Memur alımında uygulanan koşullar taşeron işçilerine uygulanacak. Ama memurun hiçbir hakkından faydalanamayacak. İş güvencesi olmayacak. Daha önce 4-B'li memurlara yapıldığı gibi, memur sendikasına da işçi sendikasına da üye olamayacak. Özetle özel sözleşmeli personel işçi ve memur statülerini en dipte eşitleyen bir istihdam biçimi olarak kurgulanacak.

Tüm taşeron işçileri "özel sözleşmeli personel" mi olacak?

Hayır! Bu yasanın belediyeleri kapsamadığı belirtildi. Belediyeler şirket kurarak taşeron işçileri istihdam edecek. Diğer kamu kuruluşlarında ise "özel sözleşmeli personel" olabilmek için Maliye

Bakan'ın açıkladığı 11 koşulu yerine getirmek gerekecek. Bu koşullar şöyle:

- 1 Kasım 2015'ten önce işe girmesi ve hâlen çalışmaya devam etmesi
- Emekli aylığı almaya hak kazanmamış olması
- 65 Yaşını doldurmamış olması
- Tam zamanlı işlerde istihdam edilmiş olması
- 12 ay boyunca görev yapıyor olması
- Devlet memurluğuna atanmak için aranan şartları taşıması
- Ayrıca yapılacak olan "devlet memuru olmanın gerektirdiği güvenlik araştırmaları"nda sorun yaşamaması
- Personel çalıştırılmasına dayalı hizmet alımı ihalelerinde çalışması,
- Anahtar teslim götürü hizmetlerde çalışmaması,
- Taşeron sözleşmesinde kaç personelin çalışması gerektiğinin belirtilmesi
- Ayrıntıları yasa tasarısı ile düzenlenecek olan, "kamuya geçişte kişinin mesleği ve kamu hizmetini yapabilmesi için gerekli bilgi ve donanıma sahip olup olmadığını belirlemeye yönelik" sınavı kazanması

Ücret artışı olacak mı?

Hayır! Taşeron şirkette alınan ücret neyse, "özel sözleşmeli personel" de aynı ücreti alacak.

Kıdem tazminatı hakkı ne olacak?

Yeni kadro ihdası yapılacağı için işçilerin kıdem tazminatı ve

yıllık izin hakları sıfırlanacak. Taşeron şirketler değişse de, yıllarında girdi çıktı yapılırsa da taşeron işçilerin yıllarca verdiği mücadeleler sonucunda kazanılmış haklar korunuyordu. Şirket bu hakları ödemezse işçi kamudan alacaklarını tahsil edebiliyordu. Devlet işçilere ödediği tazminatlardan kurtulmak için kurnazca ama bir o kadar da ahlaksızca bir yol bulmuş gözüküyor.

Ya sendika ve toplu sözleşme?

Sendikalaşma ve toplu sözleşme hakkı anayasa ve uluslararası sözleşmelerle güvence altındadır. Ancak ülkemizde işçiler bu haklarından fiilen yararlanamıyorlar. Taşeron işçisi bu haklarını yıllar içinde verdiği mücadele ile elde etmişti. Kamuda taşeron şirketlerle toplu sözleşmeler yapılmaya başlanmıştı. Bu sözleşmelerde bağtlanan ücretle, taşeron sözleşmesindeki ücret arasındaki farkı kamu karşılıyordu. Şimdi "özel sözleşmeli personel" statüsü kurnazlığı ile bu kazanımlar sıfırlanacak. Toplu sözleşme için masaya oturmaya hazırlanan binlerce işçi yeniden sendika üyeliği ve toplu sözleşme haklarını elde etmek için fiili ve hukuki mücadele vermek zorunda kalacak.

Asıl iş yardımcı iş ayrımı kalkacak deniyor?

Doğrudur. Ama olabilecek en kötü şekilde. Asıl işte çalışan taşeron işçiler mahkemelere gitmiş ve hileli işlem tespiti yaptırarak kadrolu işçilerin tüm haklarını aynen

kazanmıştı. Devletin bu işçileri kadroya alması ve kadrolu işçi ne ücret alıyorsa onu vermesi, kadrolu işçinin hangi özlük hakkı varsa aynısını bu işçilere sağlaması gerekiyordu. Yeni uygulama ile yardımcı işte çalışanların durumunda hiçbir değişiklik olmayacak. Asıl işte çalışanlar ise kadrolu işçilerle aynı haklardan yararlanma olanağını kaybedecek. Yasal düzenleme yapılacağı için, işçi düşmanı AKP, kurnazlıkla hileli istihdam davası açılmasını engellemeyi planlıyor.

Özel sektörde çalışan taşeron işçileri bu yasadan etkilenen mi?

Hayır! Özel sektörde eski tip taşeron sömürüsüne devam.

Sonuç

İşçilerin haklarına yönelik bu büyük saldırı bir kez daha yalan ve kurnazlıkla müjde gibi sunuluyor. AKP, taşeronu kaldırmıyor. Devlet, aradan taşeron şirketi çıkarıp kendisi taşeronluğa soyunuyor. İşçilerin taşeron şirketlere ve kamuya karşı elde ettikleri tüm kazanımlar yok edilmek isteniyor. Taşeron sistemi kalkmak bir yana yaygınlaşıyor. En önemlisi de özel sözleşmeli personel uygulaması ile taşeron işçilerden başlayarak giderek tüm kamuya yayılmak ve hem işçileri hem de kamu emekçilerini/memurları kapsamak üzere koşulları en dipte eşitleyecek bir sömürü saldırısının kapısı aralanıyor.

Yılmaz Tan

“Akıllı fabrika” çağında akıldışı kapitalizm

Burjuvazi ilerici olduğu dönemde toplumsal devrim kavramına başvururdu. Mevcut üretim ilişkilerini dönüştüren İngiliz Devrimi’nden, Fransız Devrimi’nden sıkça söz ederdi. Ne zaman ki aristokrazi yıkıldı, kapitalist üretim ilişkileri yerleşti, devrim kavramının içeriği de değişti. Artık devrim denince uzunca bir süredir teknolojidaki çığır açıcı gelişmeler akla geliyor. Hele burjuva sosyal biliminde sanayi devrimi, iletişim devrimi, dijital devrim gibi kavramlar hep teknolojideki önemli gelişmelerin bütün toplumsal yapıyı değiştirecek, toplumların refah düzeyini artıracak bir sihirli değnek olacağını ima eder tarzda kullanılır oldu. Öyle ya, eğer toplumsal gelişmeye damgasını vuran asıl devrim “akıllarımızda” ortaya çıkıyor ise, mevcut üretim ilişkilerini dönüştürmeyi hedefleyen bir sosyal devrime niye gerek olsun ki. Yıllar önce “radikal” bir akademisyen köşe yazarı bu bakış açısını “günümüz devrimcileri laboratuvarlarda, beyaz önlükleriyle yeni bir dünya yaratıyor” diye özetlemişti. Marx’ın mevcut burjuva üretim ilişkilerinin bir toplumdaki üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel olacağı; insanlık tarihinin, ancak sınıf mücadelesinin ürünü olan sosyal devrimlerle bu engeli aşabileceği iddiası artık geçerli değil.

Günümüzde, tam da dünya ekonomisinin 2008’den bu yana uzun durgunluktan bir türlü çıkmadığı bir dönemde sermaye çevreleri yine yeni bir “devrim”i dillendiriyorlar. 18. yüzyılın makine devrimi, 19. yüzyılın kitlesel üretim devrimi, 1960’lardaki bilgisayar devriminden sonra, bu kez robotlara, yapay zekâya, üç boyutlu yazıcılara dayalı “IV. Sanayi Devrimi”nden söz ediyorlar. Güya, “Sanayi 4.0” diye de adlandırılan bu yeni dönemde, bugüne kadar tek tek makineleri yöneten bilgisayarlar bundan sonra bütün olarak fabrikaları yönetecek. “Akıllı Fabrika” döneminde verimlilik ve üretim artacak!

Aç tavuk kendini darı ambarında sanırmış. Uluslararası burjuvazi de sanki en ilerisinden en “yükselen”ine ekonomilerde verimlilik artışları yıllardır azalmıyormuş, kitlesel işsizlik artmıyormuş, yatırımlarda yaprak kımıldamıyormuş gibi, “akıllı” teknolojilerle yeni bir refah döneminin açılacağı hayali içinde. Oysa son dönemde yapılan araştırmalar, birçok gelişmiş kapitalist ekonomide son 20 yıl içinde yaygın teknoloji kullanımına rağmen hem verimlilik artışlarının yavaşladığını hem de teknolojik gelişmenin ekonomik büyümeye olan etkisinin oldukça azaldığını ortaya koyuyor. Bir kez değeri yaratanın, dolayısıyla zenginliği üretenin, bir kısım burjuva ve çoğu küçük burjuva sosyal bilimcinin iddia ettikleri gibi teknoloji ve onun altında yatan bilgi ve akıl değil, insan emeği olduğunu kavradığımızda, neden bu zenginliğin kapitalist üretim ilişkileri altında bütün toplumun faydasına sonuçlar üretemeyeceğini anlama fırsatını yakalamış oluruz. Eğer üretim sürecinde rekabetin etkisiyle daha fazla “akıllı” makine işçinin yerini alıyorsa, bir süre sonra -verimlilik artsa bile makineler fazladan değer yaratmayacağına göre, yatırımlar eskisi kadar “kârlı” olmamaya başlar. Kapitalist üretimin temel bir çelişkisidir bu. Bunun sonucunda sermayedarlar artık daha az yatırım yapmaya başlarlar; bir yandan işsizlik daha da artar bir yandan da verimlilik artışı yavaşlar. Bu çelişkinin “akla” en uygun çözümü basittir: Söz konusu teknolojik gelişmeden tüm toplumun faydalanabilmesi için ücretleri düşürmeden, eskisine göre daha fazla işçiyi, eskisine göre daha az süre istihdam etmek. Böylece iş ve aş sorunu ortadan kalkar. Gelgelelim daha az kâr elde edeceği için hiçbir sermayedar böyle bir çözümü aklından bile geçirmeyecektir.

Geçenlerde dünyanın dördüncü büyük bankası HSBC’nin baş iktisatçısı dünya ekonomisinin içinde bulunduğu durumu, “okyanusta filikalı olmayan bir transatlantik”e benzetiyordu. Sanayi 4.0 “devrimi”, dünya ekonomik krizi karşısında çözümsüz kalan burjuvazinin yeni bir “can simidi” arayışının ifadesidir. İster bilgisayarlar ister robotlar olsun, üretim araçları onları üreten işçiler tarafından kamulaştırılmadan, yani kâr mantığına dayalı üretim ilişkileri dönüştürülmeden, “akıllı fabrikalar” toplum açısından ancak akıldışı sonuçlar (işsizlik, yoksulluk, açlık, güvencesizlik) doğurmaya devam edecektir.

Yüce Divanlıklar dururken vekillere dokunmayın!

Bu memlekette ağır yolsuzluk vakasına karışmış nice hükümet mensubu ve oğulları var. Bu insanlar bütün deliller ortaya saçılmışken halkın gözü önünde aklandılar. Onlar dururken dokunulmazlıklara saldırmak seçmenin, yani halk kitlelerinin haklarına el uzatmaktır. Biz diyoruz ki, dokunulmazlıklara dokunmayın!

Bir zamanlar kendi çıkarlarına dokunduğu için parti kapatma ve milletvekili dokunulmazlığının kaldırılması gibi konularda pek “demokrat” olan AKP, şimdi, en başta partinin fahri başkanı olarak davranan Tayyip Erdoğan olmak üzere, HDP vekillerinin dokunulmazlığını gündeme getirdi. AKP yönetimi, Kürt savaşını tırmandırma çabasının önünde herhangi bir engel görmek istemiyor. Bu yüzden legal alanda Kürt halkının mücadelesinin kolunu kanadını kırmayı amaçlıyor. Hedefi, en açık sözlü vekilleri susturmak, böylece diğerlerine de gözdağı vermek. Yalın biçimde söyleyelim: bunun anlamı Kürt halkının ağzını tıkmaktır. Halk seçimlerde bir partiye ve onun adaylarına oy kullandığı zaman onların mecliste kendi çıkarlarını ve düşüncelerini savunmasını hedefler. Şimdi dokunulmazlıklar kaldırılıp HDP’li vekiller yargılanmaya başladı mı, herkeste bir tedirginlik başlayacak. Dokunulmazlığı kaldırılan vekillerin zamanının çoğu mahkeme koridorlarında geçecek, davalara hukuken hazırlanmaktan halkın taleplerini yerine getirmek için çalışmaya vakit bulamayacaklar. Diğerlerinde de aynı akıbete uğrama kaygısı başlayacak. Tabii Mart 1994’te Leyla Zana, Hatip Dicle, Orhan Doğan ve arkadaşlarına yapıldığı gibi milletvekilleri hemen tutuklanırlarsa halka karşı sorumluluklarını hiç yerine getiremeyecekler. Ayrıca, milletvekili seçilme-

ye engel bir suçtan kesinleşmiş hüküm yerlese milletvekillikleri düşecek.

Bütün bunlar seçmenin cezalandırılması anlamına gelir. Seçmen belirli insanları ve belirli bir partiyi seçmiştir. Şimdi meclisin çoğunluğu, o insanları veya o partiyi hedef hâline getirerek seçmenin iradesini tanımamakta veya en azından o partinin vekil sayısını azaltarak o iradenin ifadesini zayıflatmaktadır.

Sizin hoşunuza gitmeyen, HDP’nin seçmeni, halk!

Ama denecektir, halk bu vekillere ne görev verdi ki vekiller terör örgütünün saflarında çarpışırken ölen gencin cenazesine gidiyor, aileye başsağlığı diliyor? Bu verdiğimiz örnek, HDP’li vekillere yöneltilen en keskin suçlama konusudur. Bu konuda suç yoksa öteki örneklerin hiçbirinde yok demektir.

Ne HDP, ne ondan önceki Kürt partileri başarılarının sırrını saklamaya çalıştılar. Kürt halkının bağrında,

bu halkın haklarının onyıllardır süren gaspına karşı mücadeleyi benimsemiş milyonlar var. 7 Haziran seçimlerinde HDP 6 milyon seçmenin oyunu aldı. Elbette bu toplam içinde Türkler de var. Ama oy kullanma yaşına ulaşmamış Kürtleri de hesaba katarsak ve Kürt nüfusunda gençliğin ne kadar ağırlıklı bir payı olduğunu hatırlarsak, rakam 6 milyonun çok çok üzerine çıkar. İşte HDP, bu oyları kullanan Kürtlerin büyük çoğunluğunun aslında aynı zamanda PKK’ye yakınlık duyduğunu dile getirmekte, onunla aynı sosyolojik zemini paylaştığını saklamamaktadır. Kendisini ise Kürt halkının parlamentodaki ifadesi olarak sunmaktadır. Kürt halkının, haklarına sahip çıkan kesimi içinde neredeyse dağa insan yollamamış aile yoktur. Birçok aile de çocuklarını bu savaşta yitirmiştir. Dolayısıyla, HDP’nin kitlesinin savaşla ilişkisi günbegün yaşanan bir insanlık hâlidir.

Tipik AKP yöneticisinin sorusu şu: “Teröriste taziyeye gidilir mi?” Bu beyefendiler, taziye için ölüye değil yakınlarına gidildiğini öğrenememişler anlaşılır. Bir HDP’li vekil taziyeye gittiğinde yakını yitirmiş bir seçmeni ile dayanışmaya gidiyor! Dolayısıyla burada bir suç yok. Bunun dışında ise, HDP’lilere suç isnat edenler, milletvekilinin düşünce özgürlüğüne tavır alıyorlar demektir. Dokunulmazlığın sınırlanmasını isteyenler bile “kürsü dokunulmazlığı”nı savunurlar. Zaten aksi, milletvekili düşüncelerini ifade edememesi demektir. Ama her kim kürsü dokunulmazlığını savunuyorsa, o aynı zamanda vekilin parlamento dışında, kitle toplantılarında, büyük mitinglerde vb. söylediği sözleri de dokunulmazlık konusu yapmak zorundadır. Anayasa’nın 83. maddesi dokunulmazlığın kapsamını açıkça şöyle tanımlamıştır: “Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri, Meclis çalışmalarındaki oy ve sözlerinden, Mecliste ileri sürdükleri düşüncelerden, (...) bunları Meclis dışında tekrarlamak ve açığa vurmaktan sorumlu tutulamazlar.” Demek ki mecliste söylenen dışarıda da söylenebilir.

Dokunulmazlıklara dokunmayın!

Bütün bunlar gösteriyor ki, dokunulmazlıklara saldırmak seçmenin, yani halk kitlelerinin haklarına el uzatmaktır. Biz diyoruz ki, dokunulmazlıklara dokunmayın!

En güzel fezleke henüz yazılmamış olandır

Bu memlekette ağır yolsuzluk vakasına karışmış nice hükümet mensubu ve oğulları var. Bu insanlar bütün halkın gözü önünde Tayyip Erdoğan’ın siyasi ikbali uğruna temizle çıkartıldı. Bütün deliller ortaya saçılmışken aklandılar. Ama bakanlıktan da siyasetten de kopmak zorunda

kaldılar. Soruyoruz: madem masumdular neden bakanlıktan ve siyasetten ayrılmak zorunda kaldılar? Cevabı açıktır: gerek o bakanlar, gerekse onların görev yaptığı hükümetin başında olan Tayyip Erdoğan’ın mutlaka yargılanması gerekir. İşte en güzel fezleke o zaman yazılmış olacaktır!

Davutoğlu ipe un seriyor

Dokunulmazlıkların kaldırılması Tayyip Erdoğan’ın emri. Davutoğlu 1994’te ortaya çıkan tablonun ne kadar çarpıcı olduğunu bilecek yaşta. Böylesine saldırgan bir politikanın kendi geleceğini ambargo altına almasındansa bir yan yola sapmaya karar verdi. Dokunulmazlıkların kaldırılması için savcılıktan fezlekesi olan bütün milletvekillerinin dokunulmazlığını, parti ayrımı yapmaksızın, tek defada hep birlikte kaldırmayı önerdi. Bunun anayasaya aykırı olması dolayısıyla anayasaya bu hükmü içeren bir geçici maddeyi bütün partilerin oylarıyla yerleştirmeyi teklif etti. Güya suçuna CHP’yi ve HDP’yi de ortak edecek! Onlar katılmazsa, halka dönüp “bakın dokunulmazlık zirhi-

nın arkasına sığınıyorlar” diyecek, Erdoğan’a ise “ne yapalım, yeterli oyu bulamadık” diye mazeret bilecek. Önerilen yöntem, biçimsel olarak anayasa engelini kaldırıyor ama içerik olarak yasamanın olan bir yetkiyi toptan yargıya devretme suçunu işliyor. Ayrıca fezlekesi olan 113 milletvekilinin adını suçlu zanlı olarak anayasaya yazıyor! Bütün bunlar yetmezmiş gibi, dokunulmazlık için grup kararı alınması söz konusu bile olmadığından ve oylama kapalı yapılacağından muhtemelen yeterli oy alınmayacak. 113 milletvekili muhtemelen aleyhte oy kullanır. AKP bölge milletvekilleri aleyhte oy kullanır. Yani hem komik bir formül, hem de riskli. İpe un sermek diye başka neye denir?

Sarraf davası: bırakın gerçekler ortaya dökülsün! Hesabı halk sorsun!

Rıza Sarraf'ın* ABD'nin Miami kentinde tutuklandığının duyulmasının ardından 17-25 Aralık yolsuzluk soruşturması yeniden Türkiye'nin gündemine oturdu. Sarraf, AKP'nin dört bakanından başlayarak çeşitli iş adamlarına ve sonunda Tayyip Erdoğan ve oğlu Bilal Erdoğan'a uzanan rüşvet ve yolsuzluk davasının merkezinde duruyordu. İran'a yönelik ambargonun etrafında altın kaçakçılığı marifetiyle dolanan Rıza Sarraf, milyarlarca dolarlık petrol ve emtia ticaretine aracılık ederken hem kendi hesabına hem de rüşvet yoluyla devlet yetkililerine haksız kazanç sağlamakla suçlanıyordu.

Tutuklamayla birlikte Türkiye'de dikkat çekici bir atmosfer oluştu. Sarraf hakkında iddianameyi düzenlemiş olan New York savcısı Preet Bharara bir anda muazzam bir popülarite kazandı. Halkın Erdoğan'dan yaka silken kanadı birdenbire bu davada bir kurtuluş ışığı görmeye başladı. Buna solun önemli bir kesiminin de katılmış olması, solda durumun nasıl vahim olduğunun bir resmidir.

Sarraf'ın yargılanması elbette Türkiye'de üzeri örtülmüş gerçeklerin ortaya çıkması açısından bir fırsattır. Bu bakımdan davayı yakından izlemek ve ortaya çıkabilecek bütün olguları Türkiye'deki büyük yolsuzluk furçasının diğer suçlularının da yargılanması için kullanmak gerekir. Bunda kuşku duyulacak hiçbir şey yok.

Ama ABD mahkemelerini sanki adaletin timsali imiş gibi düşünmek için hiçbir neden yok. ABD emperyalist bir devlettir. Mahkemeleri de, parçası oldukları devletin bu karakteri tarafından damgalanmıştır. Oradan sadece hakikatin ve hakikatin tamamının çıkacağını varsaymak için hiçbir neden yoktur. ABD devleti gerçeği saklayabilir. Bunu, Tayyip Erdoğan'ı ve AKP'yi kendi çıkarları doğrultusunda kontrol altına almak amacıyla yapabilir. Bakın, 2013 Ocak ayında Paris'te üç PKK yöneticisinin öldürülmesine dair davada failin MİT ajanı olduğuna dair ortaya çıkan onca belirtiye rağmen herhangi bir gelişme oldu mu? Aynı şekilde Sarraf olayının da sürüncemede bırakılmayacağına dair elimizde ne güvence var?

Yani ABD mahkemesinin hakikati gizlememesi için de mücadele gerekebilir. Safdil bir sevince kapılmanın hiçbir gereği yoktur.

Türkiye'de karardı, ABD'de açılıyor!

17-25 Aralık soruşturmaları Erdoğan'ın yargı ve emniyette

gerçekleştirdiği karşı saldırıyla püskürtülmüştü. Rüşvet ve yolsuzluk soruşturmasında rol oynayan tüm savcılar, hâkimler ve emniyet mensupları paralel örgüt suçlamasıyla sürüldü ve tasfiye edildi. Yerlerine getirilen Erdoğan güdümlü unsurlar ise itina ile dosyanın karartılması ve kapatılması rolünü üstlendi.

Şimdi Rıza Sarraf, ABD'de İran'a yönelik ambargonun delinmesinde oynadığı rol dolayısıyla Amerikan devletini dolandırmak ve kara para aklamak suçlarından tutuklanmış bulunuyor. Bu suçlamalar doğrudan 17-25 Aralık soruşturmasının konusuyla örtüşüyor. Dolayısıyla da Türkiye'de itina ile delilleri karartılan ve üstü kapatılan dosyanın yeniden ama bu sefer ABD eliyle açılması gündeme geliyor. Bu durum önce iktidar çevrelerinde sessizlikle karşılandı. İktidara yakın basın organları tüm ülke Sarraf'ın tutuklanması olayı ile çalkalanırken ya hiç haber yapmadı ya da kenarda köşede ufak haberlerle geçti. Son günlerde ise iktidar basınında New York savcısı aracılığıyla ABD'nin bir darbe girişimi içerisinde olduğuna dair haberler yapılmaya başlandı. İktidar, halkın ABD'ye olan haklı tepkisini sömürerek bu dava ile birlikte ortaya saçılması muhtemel gerçeklerin siyasi etkisini azaltmayı hedefliyor.

Sarraf davasında ABD ve İran birlikte

Rıza Sarraf'ın tutuklanması tek başına New York savcısının işi değil. Rıza Sarraf'ın ortağı Babek Zencani 30 Aralık 2013'te İran'da tutuklanmış ve devletten 2,8 milyar dolar çalmakla suçlanmıştı. 5 aydır Tahran Devrim

Mahkemesi'nde yargılanan Zencani ve iki ortağı hakkında Mart ayı başında idam cezası verildi. Bu idam cezasının ardından Sarraf'ın Miami'de tutuklanması, son dönemde ambargonun kalkmasıyla aralarındaki buzları eritmeye başlayan İran ve ABD arasında bir koordinasyon olduğunu akıllara getiriyor. Rıza Sarraf'ın neden, ABD tarafından kara listeye alınmış ortağının idam cezası aldığı ve kendisinin de tutuklanma riski olduğunu bile bile ABD'ye seyahat ettiği soruluyor. Sarraf'ın eşi ile birlikte Disneyland'ı görmek için ABD'ye gitme senaryosu pek akla yakın değil. ABD'ye iner inmez FBI tarafından yakalanan Sarraf'ın ABD ile önceden bir anlaşmaya gitmiş olması çok daha büyük olasılık. Hakkında 75 yıl gibi bir ceza istenen Sarraf, işbirliği yapar ve suç ortaklarını ifşa ederse ABD yasalarına göre kuvvetli bir ceza indirimi alabilecektir.

ABD gerçekleri ifşa etmek yerine davayı şantaj aracı olarak kullanabilir

Sarraf'ın konuşması ucu Tayyip Erdoğan ve Bilal Erdoğan'a uzanan rüşvet ve yolsuzluk soruşturmasının yeniden gündeme gelmesini sağlayabilir. Bunun Türkiye'de yeni bir yargılama sürecini tetiklemesi kolay değil. Ancak büyük siyasi sonuçları olacağı aşikâr. Yine de Türkiye kamuoyunda sol ve sosyalist çevreleri de etkisi altına alan heyecan dalgasına kapılmadan önce biraz itidalli olmakta fayda var. Zira ABD'nin Erdoğan ve AKP iktidarına ilişkin politikasının seyrine bağlı olarak Sarraf dosyası farklı yönlere gidebilir. AKP'li bakanlardan Erdoğan ailesine uzanan kirli ilişkilerin ortaya döküldüğü böylece Türkiye'de karartılan davanın

ABD üzerinden yeniden açığa çıkması söz konusu olabilir. Ancak ABD, bu davayı gerçekleri ifşa etmek yerine Erdoğan'ı sıkıştırmak ve Ortadoğu'da kendi çizgisinin dışına çıkmaktan alıkoymak, hatta kendi kirli işlerini yaptırarak için şantaj malzemesi olarak da kullanabilir. Bu durumda Erdoğan ve AKP'den kurtulmak için ABD savcısına bel bağlayan muhalefet unsurlarını tam bir hayal kırıklığı bekliyor demektir.

Kendi ikbali için diklenip, halkın boynunu bükenler

İşçi sınıfı devrimcileri olarak kendi gerici iktidarımızdan kurtulmak için gericiliğin merkezi ABD emperyalizminden medet umacak değiliz. Türkiye halkı, kendisine karşı suç işleyen iktidar sahiplerinden kendisi hesap sormalıdır. Özgürlüğün yolu böyle açılır. Ancak şunu da söyleyelim ki doğrudan Türkiye halkını ilgilendiren konularda adalet arayışı içindeki halk, Çağlayan'a değil Miami'ye ve Manhattan'a gözünü dikmiş durumda ise bunun vebali bizzat kendi ikballeri için bir delil karartma rejimi kurmuş olan Erdoğan ve AKP iktidarının boynunadır. Sözümona darbe girişimi olarak suçladıkları davalar karşısında "dik durup eğilmediklerini" iddia eden ve bu demagoji ile mahkemeleri zapturapt altına alanlar, basını susturanlar emperyalizm karşısında Türkiye halkının boynunu bükmektedirler.

İran'a ambargo meşru değildir, hırsızlık ise suçtur! Hesabı halk sormalıdır!

Rıza Sarraf eğer sadece İran'a yönelik ambargoyu delmekten yargılanıyor olsaydı

buna karşı çıkardık. Çünkü İran'a yönelik yaptırımları başından beri gayri meşru olarak görüyoruz. Ancak gerek Sarraf gerekse de İran'da idam cezası alan ortakları emperyalizmin yaptırımlarına karşı mücadeleleri dolayısıyla değil kendi ceplerine indirdikleri milyarlar ve kurdukları rüşvet ağı dolayısıyla suçlanmaktadır. Kaldı ki, İran'ın da bütün bu gelişmenin içinde ABD ile birlikte yer aldığına dair her türlü gösterge vardır. Bu durumda tabii ki tüm gerçekler ortaya çıkmalıdır. Ama bu gerçeklerin tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmasında çıkarı olanlar esas olarak Türkiye ve İran halklarıdır. Hakkı gasp edilen, parası çalınanlar bu halklardır. Rıza Sarraf'la birlikte rüşvet ağı içindeki bakanları, devlet yetkililerini, Bilal ve Tayyip Erdoğan'ları yargılaması gereken ve hakkıyla yargılayabilecek olan da Türkiye halkından başkası değildir. Öte yandan iktidarın ABD'deki Rıza Sarraf davasını itibarsızlaştırmasına da izin verilmemelidir. Tersine ABD'nin bu davayı Erdoğan'ı sıkıştırmak için bir şantaj malzemesi olarak kullanması olasılığına karşı çıkılmalıdır. Bırakın gerçekler ortaya dökülsün! Gerçeklerin açığa çıkması halkın çıkarıdır. Halk, gerçeğin üzerinden yükselerek, zapturapt altındaki mahkemelerin delil karartma rejimine son vermelidir, hakkını yiyen müstebitlerden hesap sormalıdır, soracaktır.

* Bu şahıs hem İran'ın hem de Türkiye'nin vatandaşı olduğundan ismi iki şekilde yazılmakta ve telaffuz edilmektedir. Orijinal adı Reza Zarrab iken Türkiye'de Rıza Sarraf olmuştur. Bu sıralarda davası uluslararası alana taşıdığı için daha çok Reza Zarrab adı kullanılmaktadır.

Gençlik mücadelesi

Saray'da bir tiyatro: Erdoğan'ın korkusu

20 Mart'ta Yıldız Sarayı Si-lahhane Binası'nda tuhaf bir oyun sahnelendi; oyunu TRT Haber canlı olarak yayınladı. Cumhurbaşkanı Erdoğan ekran karşısında gençlerin Türkiye ve Dünya gündemi ile ilgili sorularını yanıtladı. Buna tuhaf bir oyun diyoruz çünkü programa katılan gençlerin içerisinde bir tane bile eleştirel denilebilecek bir soru soran yok, hatta gençlerin bir kısmı AKP Gençlik Kolları'na üyeler veya yönetim-deler.

Demek ki Tayyip Erdoğan ne sorulacağını önceden bilmezse, karşısında oturanlar onun destekçileri değilse sorulabilecek sorulardan gerçekten çok korkuyor! Korkuyor çünkü Diyarbakır'da, Suruç'ta, Ankara Garı'nda, Kızılay'da, Sultanahmet'te ve nihayet İstiklal Caddesi'nde bombaların patlamasında, Türkiye'nin adım adım Suriyeleştirilmesinde var olan sorumluluğunu sorarsa biri; Erdoğan'ın verecek hiçbir cevabı yok! Birisi çıkıp, "Ülkemizde gerçekleşen terör olayları karşısında ne yapmalı?" yerine Kürt illerinde devletin estirdiği terörü soracak olsa, muhtemelen yayının

sesi hemen kesilir ve güvenlikler o genci salondan darp ederek dışarı çıkarttırdı. Ancak Erdoğan'ın bunu dahi göze alacak cesareti yok. Birisi, örneğin geçtiğimiz ay Cizre'de 60 kişinin bir bodrum katında katledilmesini gündeme getirirse Erdoğan'ın yüzü kızarmı bilmiyoruz, ama kundaktaki bebekten tutun yetmiş yaşındaki dedeye, nineye yüzlerce insanın ölümünden sorumlu olduğunu biliyoruz. Diyarbakır'da, Ankara'da bombalar patladıktan sonra alana polis saldırmada, yaralıların üzerine gaz bombası atılmasında sorumluluğu olduğunu biliyoruz. 7 Haziran'dan sonra ben varsam

istikrar, ben yoksam kaos olur diyenin Erdoğan olduğunu biliyoruz. Kendisi de biliyor, bu yüzden programa repliklerini ezberlemekte zorlanmış tiyatro oyuncularını gibi kalıp cümlelerle, duraksayarak konuşan Ak Parti Gençlik Kolları mensuplarını çıkartmış.

Aralarında Suruç'ta, 10 Ekim'de Ankara'da katledilen öğrencilerin arkadaşları yok. Okul parasını çıkartmak için saatlerce çalışan, katlamalı harçlarla, yurt kiralayarak her ay ekonomik olarak daha da zor duruma düşen öğrencilerden de yok anlaşılan. Masa açıldığında veya afiş asıldığında dahi polis okula girip, ters

kelepçeyle ve işkenceyle gözaltı yaptığı okullardan gelen, bu durumdan rahatsız olup bir soru yönelten de yok. Polisin, güvenliğin ve rektörün işbirliğiyle okula ellerinde sopalarla giren mezhepçi-tekfirçi çeteleri soran da yok. Katliamlara, savaş politikalarına karşı bir bildiriye imza attı ve bir basın açıklaması okudu diye tutuklanan hocaların öğrencileri veya yüzlerce tutuklu öğrencinin arkadaşları da yok.

Erdoğan suçlarından, bunların dile getirilmesinden istediği kadar kaçsın. Biz soru sormayacağız, hesap soracağız; Erdoğan'ın karşısına soru şeklinde gelmesinden korktuğu bütün suçlarının hesabını soracağız! Korkunun ecele faydası yok. Her gün iş cinayetlerinde katledilen işçilerin hesabını, Soma'nın, Ermenek'in, Torunlar'ın, nicelerinin hesabını... Madenlere yaşam odası yapmak yerine saraylara oda yapmak için kullanılan paraların, AKP iktidarının halktan çaldığı her kuruşun hesabını... Katledilen her çocuğun, her öğrencinin, her kadının, Kürt halkının, Suruç'un, 10 Ekim'in, Gezi şehitlerinin, her

birinin hesabını soracağız! Kendi ikballeri için Türkiye'yi Suriyeleştirilen, bizim geleceğimizi kurtarmaya çalışanlardan kurtulmak için işçi sınıfı saflarında örgütlenmeye ve mücadele etmeye devam edeceğiz!

Son olarak programda, "Biz güçlü olmaya mecburuz. Çok çalışacağız, çok gayret edeceğiz. Şu anda kişi başına milli gelirimiz 10 bin dolarsa bu rakam, bizim bir defa hedefimiz neydi? İlk etapta 15 bin dolar, ardından 2023 bunu 25 bin dolara çıkarmamız lazım. 25 bin dolara çıkaracağız göreceksiniz dengeler o zaman çok daha farklı olacak." diyen Erdoğan'a bizim bir diyeceğimiz var: çok çalışacağız, çok gayret edeceğiz. Sürekli ekonomik istikrar, asgari ücrette artış, taşerona kadro gibi tutulmayan sözler vererek kandırmaya çalıştığı işçilere, emekçilere gerçekleri anlatacağız. Gençliği işçi sınıfı saflarına kazanacak; fabrikalardan, madenlerden, tersanelerden yükselen sese kulak vereceğiz. Yarın o ses kimsenin görmezden gelemediği kadar yükseldiğinde, işte o zaman dengeler çok çok daha farklı olacak!

MSGSÜ tutuklamalara ve baskılara karşı direniyor!

Okulumuzun matematik bölümünden hocamız Kıvanç Ersoy'un da dâhil olduğu Barış İçin Akademisyenler'den dört kişinin tutukluluğuyla, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde (MSGSÜ) bir süreç başladı. Hocalarımızın tutuklanmasının ardından Kıvanç Hoca'nın dersini bir açık derse çevirdik ve ardından yaptığımız eylemle hocalarımızın yanında olduğumuzu gösterdik. Hocalarımızdan sonra SGDF üyesi arkadaşımız Emre Demirel'in de tutuklanmasının ardından Bomonti Kampüsü'nde arkadaşımız ve hocalarımız için Barış Nöbeti başladı. Fındıklı Kampüsü'nde ise hocalarımıza destek için basın açıklaması okundu. Fındıklı'da basın açıklamasının yapıldığı gün, Bomonti'de polis saldırısı gerçek-

leşti ve altı arkadaşımız gözaltına alındı. Okulda bas bas "hocamız da öğrenciniz de terörist" diye bağırarak polis, arkadaşlarımızı iki gün gözaltında tuttu. Sonraki gün okulun önünde bekleyen polis okula asılmış bulunan afişleri bahane ederek okula girmekle tehdit etti. Bir kısmı okul öğrencisi olmayan faşist bir grup nöbet sırasında toplanarak bize gözdağı vermeye çalıştı. Baskıların yoğunlaştığı, okulda en ufak bir aktivitenin dahi YÖK, rektörlük ve polis eliyle yasaklanmaya çalışıldığı bir döneme girdik adeta. Ancak ne tutuklamalar, ne saldırılar bizi yıldıramayacak. MSGSÜ, tutuklu hocalarını ve arkadaşlarını alana, polisi okuldan kovana kadar mücadeleye devam edecek!

MSGSÜ'den bir öğrenci

Boğaziçi Üniversitesi tutuklu öğrencilerin ve akademisyenlerin yanında!

Aralarında üniversitemizin hocalarından Esra Mungan'ın da bulunduğu üç akademisyen 15 Mart akşamı tutuklandı. Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri olarak hocalarımızdan önce tutuklanan arkadaşlarımız Jülide, Hakan ve Heja'yı yalnız bırakmadığımız gibi hocalarımızı da

birakmadık, bırakmayacağız. Tutuklamaların haberini aldığımız akşam hemen kütüphane önünde bir toplantı ve eylem organize ettik, ertesi gün geniş bir kitleyle tutuklanan akademisyenlere destek eylemi yaptık. O gün, Esra Hoca'mızın başında olması gereken kürsüyü

boş bırakmadık, Esra Hoca'nın dersliğinde yoğun katılımlı bir açık ders gerçekleştirdik. Hocalarımızın tutuklandığı ilk günden beri, Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, öğretim üyeleri ve çalışanları olarak onların yanındayız. Yaptığımız dayanışma forumları, psikoloji öğrencile-

rinin okulda her gün kurduğu dayanışma çadırı ve Bakırköy Cezaevi önündeki Adalet Nöbetine desteğimizle yanlarında olmaya devam ediyoruz. Bu özgürlük nöbetinde, Esra Hoca'mızdan aldığımız mektuplar ve tüm iyi haberler umudumuzu koruyabilmemizi ve dayanışma-

mızı güçlendirmemizi sağlayan en büyük etken. Direncimiz ve gücümüzle dayanışmaya devam edeceğiz, hocalarımız ve arkadaşlarımız aramıza dönene kadar susmayacağız, vazgeçmeyeceğiz!

Boğaziçi Üniversitesi'nden bir öğrenci

Tecavüz düzenininin mezarını emekçi kadınlar kazacak

Taciz ve tecavüzü engellemek, bugün hem kadınlara hem de çocuklara yönelik cinsel şiddetin sorumlularının yargılanmasını sağlamadan, bunun için mücadele etmeden mümkün olmaz. Erkek egemen sistem şiddetin, tacizin, tecavüzün her seferinde üzerini kapatmaya çalışıp yeni vakalara davetiye çıkaracak. Biz ise birliğimizden ve mücadelemizden gelen gücü kullanacak, sorumluların hepsinden hesap soracak, çürümüş düzenlerinin bütün pisliklerini ortaya dökcek ve sonunda onu başlarına yıkacağız.

2015 Eylül'ünde, İstanbul Tuzla'da Rimaks fabrikasında ustabaşı tarafından tacize uğrayan Nuray Bayraklı diğer 80 kadın işçinin de desteğiyle ustabaşını işten attırmıştı. Fabrikada daha önce de benzer olayların yaşanması kadın işçileri mücadelede birleştirmiş, iş bırakma ve yavaşlatma eylemleriyle kazanım elde etmişlerdi. Ancak Bayraklı, fabrikada türlü baskılara maruz kalmaya devam etmiş ve açtığı davayı geri çekmesi için şiddete dahi uğramıştı.

Son olarak Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde Elginkan topluluğuna ait bir fabrikada 25 yıldır çalışan sekreter, genel müdürün tacizine uğradı. Durumu yöneticilere bildirdi ve müdürün işten çıkarılmasını talep etti. Aldığı cevap ise kendisinin işten çıkarılması oldu. Bunun üzerine 29 Mart'ta fabrika önünde taciz nöbetine başladı. Şimdi tüm emekçi kadınların desteğini bekliyor.

Kadınlar sadece çalıştığı yerlerde ustabaşı, patron, müdür, amir tarafından değil sokakta, evde her yerde tacize ve tecavüze maruz kalıyor. Kadınlar bunlara karşı sesini çıkardığında da her defasında erkek egemenliğinin bütün güçleri seferber olup tacizin, tecavüzün, şiddetin üstünü örtmeye çalışıyor. Açılan davalar iyi hâl ve haksız tahrik indirimleriyle sonlanıyor. Üstüne bir de hükümet sözcülerinin ve Erdoğan'ın cinsiyetçi açıklamalarıyla kadınlar neredeyse suçlu ilan ediliyor ya da yaşadıkları şiddet haklı gösteriliyor. Erkek egemen kapitalizm tüm organlarıyla, cinsel saldırılara maruz kalanları değil tacizcileri, tecavüzcüleri canla başla koruyor.

Çocuklar da taciz ve tecavüzün mağduru

Taciz ve tecavüzün tek mağduru kadınlar değil. Adalet Bakanlığı'nın 2013 istatistiklerine göre Türkiye'de işlenen cinsel suçların %46'sının mağduru çocuklar. 2014 verilerine göre Adli Tıp Kurumu'na her ay ortalama 650 çocuk cinsel istismarı vakası gönderilmiş. Zayıf görülene taciz ve tecavüzün "normal" olduğu bir ortamda; genellikle ailesi tarafından korunamayan, "sahipsiz" görülen çocuklar yurtlarda, göçmen/mülteci kamplarında, cezaevlerinde sistematik olarak bu şiddete maruz kalıyorlar. Son birkaç yıldır Pozantı, Şakran, Ceyhan cezaevlerinde ve Elazığ Çocuk Esirgeme Kurumu'nda yaşanan istismar vakalarından sonra devlet, sorumluları cezalandırıp tedbir almadığı gibi mesela Pozantı cezaevinde yaşanan tecavüz haberini yapan gazeteciyi "devletin mahrumiyetini ihlal"den tutuklamış, tecavüze uğrayan dört çocuğu müebbetle yargılamaya başlamış ama tecavüzün sorumlularını serbest bırakıp haklarında takipsizlik kararı vermiş, yetmemiş bir de üstüne terfi ettirmişti! Bu politikanın bedeli ise son olarak geçtiğimiz ay Karaman'da Ensar Vakfı'na ait evlerde 45 çocuğun tecavüze uğraması oldu. Hükümet cenahı hep bir ağızdan vakfi savunurken, ilk anda çocuklara karşı işlenen

cinsel suçların araştırılması amacıyla bir komisyon kurulmasını bile engellemeye çalıştı. Yayın organları aracılığıyla da yine durumu normalleştirmenin, aylarca süren tecavüzleri münferit bir olay gibi göstermenin peşine düştü. Çünkü kendi kokmuş iktidarları, yandaş kurumları, müdürleri, gardiyanları ülkedeki tüm kadınlardan da çocuklardan da daha değerli.

Erkek egemenliğinin sistematik araçlarından taciz ve tecavüzü engellemek bugün hem kadınlara hem de çocuklara yönelik cinsel şiddetin sorumlularının yargılanmasını sağlamadan, bunun için mücadele etmeden mümkün olmaz. Tuzla Rimaks'ta, Manisa'da tacize karşı her türlü baskıya direnenek mücadele eden kadın işçiler doğru yolu gösteriyor. Bu sistemde, bu sistemin araçları, kurumları şiddetin, tacizin, tecavüzün her seferinde üzerini kapatmaya çalışıp yeni vakalara davetiye çıkaracaklar. Biz ise birliğimizden ve mücadelemizden gelen gücü kullanacak, sorumluların hepsinden hesap soracak, çürümüş düzenlerinin bütün pisliklerini ortaya dökcek ve sonunda onu başlarına yıkacağız.

Armağan Tulun

Teşhir yetmez, öz savunma!

Mart ayı 31 gün çekiyor. Mart ayında öldürülen kadın sayısı da 31. Her güne bir kadın! Yılın ilk üç ayında öldürülen kadınların sayısı ise 94. Bunlar yalnızca kayıtlı olan cinayetler, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun takip ve tespit ettiği rakamlar. Platform'un hazırladığı rapora göre kadınların sadece %3'ü tanındıkları erkekler tarafından öldürülmüş. Yani neredeyse bütün kadınların katili tanıdıkları erkekler!

Kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddetin tek biçimi değil. Taciz ve tecavüz, kadın cinayetlerinden çok daha yaygın. Belki kadınların yaşamlarında çok derin yaralar, izler bırakıyor. Bu izleri taşımak o kadar ağır ki bazen kadınlar bu yükü taşıyamayarak kendileri son veriyor yaşamlarına. Kayseri'de etüt çıkışı öğretmenin tecavüzüne uğrayan ve bunu söylediğinde, öğretmenin arka çıkılmasının ardından intihar eden Cansel gibi.

Her gün giderek artan ve her yere bu kadar yayılmış taciz, tecavüz, şiddet haberleri bir yandan AKP'nin muhafazakâr politikalarını ve bu tür bir yaşam biçimini dayatmasının, desteklemesinin ürünü ama büyük ihtimalle bir yandan da kadınların ve hatta kız çocuklarının bu şiddete maruz kaldıklarında geçmişe göre daha fazla dile getirebilmelerinin de bir göstergesi. Bir yandan da kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddet kadınlar "kaderlerine" geçmişe göre daha az oranda razı geldikleri için de artıyor. Kadınlar ne için öldürülmüş ya da şiddete maruz kalmış diye baktığımızda hep boşanmak/ayrılmak istediği için, bir işte çalışmak istediği için, sokağa yalnız çıkmak istediği için vs. gibi "nedenler" çıkıyor karşımıza. Yani kadınlar kendi yaşamlarına daha fazla sahip çıktıkları için de daha fazla şiddete uğruyor, yaşamlarını yitiriyor.

Ve kadınlar bu şiddeti, cinayetleri engellemek için de yaşamlarına artık daha fazla sahip çıkıyor. Daha lisede okuyan neredeyse çocuk yaştaki kız öğrenciler taciz veya tecavüzle karşıya kaldıklarında bunu ifade ediyor. Üniversite öğrencisi kadınlar, öğrencisinden hocasına tacizcileri teşhir ediyor, okuldan uzaklaştırılmaları, cezalandırılmaları için her türlü eylemi yapıyor. İşyerlerinde, fabrikalarda tacizci patronlara, ustalara, ustabaşlarına karşı daha az sessiz kalıyor. Manisa'da Organize Sanayi Bölgesi'nde Valfsel Armatür fabrikasında genel müdürün tacizin uğradım diyerek 29 Mart'ta nöbete başlayan Zühal Güneş gibi işçi kadınlar çıkıyor karşımıza!

Evet şiddete, tacize, tecavüze maruz kaldığımızda susmayalım. Çünkü hiçbirinin utancı bize ait değil. Kadınları koruyalım, gerçekten tacizcileri teşhir edelim. Kadın dayanışmasını yükseltelim. Ama sadece sonrasında değil öncesinde de. Yani şiddeti engellemek için de bir araya gelelim. Devrimci İşçi Partili Kadınlar, Özgecan'ın vahşice katledilmesinin hemen ardından, 2015 yılında 8 Mart meydanlarına "şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri" şiarı ile çıkmış, somut bir adım olarak bu perspektifi savunmuştu. Bugün de aynı şiarı bir kez daha tekrarlamak gerek. Tacizin, tecavüzün, şiddetin, kadın cinayetlerinin yaşandığı her yerde, yani sadece sokakta değil, evde, işte, okulda kadınları tehdit eden saldırılara müdahale edebilecek örgütlenmeler kuralım. Kadınların yönetimi altında, sendikaların, meslek örgütlerinin, siyasi partilerin ve bu perspektifi benimseyen tüm güçlerin bir araya geldiği örgütlenmelerle yaşamlarımızı savunalım!

Valfsel'de taciz nöbeti

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Valfsel Armatür fabrikasında uzun süredir sekreter olarak çalışan Zühal Güneş, fabrika genel müdürü tarafından tacize uğradığını belirterek 29 Mart günü fabrika önünde direnişe başladı. Direnişin ilk gününde Manisalı emekçi kadınlar Zühal Güneş'i yalnız bırakmadı.

Zühal Güneş direnişinin başında yaptığı açıklamada taciz sürecini anlattı. Tacizin başladığı ilk anda fabrikanın bağlı olduğu Elginkan Vakfı'nın

Yönetim Kurulu Üyesi Gaye Akçen'e durumu anlattığını, ancak kendisi de "kadın" olduğu hâlde Akçen'in "Bana söylediklerini kimseye anlatma, rezil olursun. Doğru olsa bile bir sekreter için genel müdürüme bir şey yapmam." dediğini belirtti. Fabrika patronunun da diğer yönetim kurulu üyelerinin de bir tacizciyi koruduğunu söyleyen Güneş, tacizci cezalandırılana kadar direneceğini belirtti. Zühal Güneş'in ardından tacize şahit olan ve bu nedenle işten atılan kalite kontrol

müdürü Onur Menteşe söz aldı. Menteşe de Zühal Güneş'in haklı olduğunu ve bu haklı davasında Güneş'in yanında olacağını söyledi.

Eylem sırasında kadınlar sık sık "Valfsel'de taciz var susmayacağız!", "Yaşasın kadın dayanışması!", "Kadınlar burada tacizci nerede!" vb. sloganları attı.

Zühal Güneş'in tacize karşı fabrika önünde başlattığı nöbet her gün 15.30 - 16.00 arasında devam edecek.

Dünya kazan devrim kepçe

İşçi düşmanı yasaya karşı Fransa ayağa kalktı!

Paris saldırıları sonrası başlayan OHAL uygulamalarına ve köylü eylemlerine odaklanmış olan Fransa'nın gündemi, Şubat ayının ortasında bir anda değişti. Yeni iş yasası taslağının basına sızması ile Hollande hükümetinin Fransa işçi sınıfına karşı büyük bir taarruza geçmeye hazırlandığı ortaya çıktı.

Peki, bu yasanın en can alıcı yönleri neler? Yeni yasa ile mevcut çalışma kanununda yer alan birçok türden ücretli iznin patronun tercihine bırakılması sağlanıyor. İşten çıkartmaların büyük oranda keyfileştirilmesi ve mevcut çalışma kanununa göre ilk sekiz saat için %25, sonrası için ise %50 oranında ödenen fazla mesai ücretinin %10'a sabitlenmesini öngörüyor. Patronların çalışma kanununa uyma zorunluluğunu dahi büyük oranda ortadan kaldırıyor. Kıdem tazminatına da bir üst limit getiren bu yasa ile Fransız burjuvazisi, işçi sınıfının büyük mücadele sonucu kazanılmış birçok mevzisine yönelik büyük bir saldırı başlatmış oldu.

Fransa işçi sınıfının ilk yanıtı, yasanın görüşülmeye başlanacağı 9 Mart'ta genel greve çıkmak oldu. Eylem gününde tüm Fransa'da, sendikalara göre 450 bin ile 500 bin arası, polise göre ise 225 bin kişi sokaklara çıktı, son yılların en kitle-

sel eylemleri gerçekleştirilmiş oldu. Lise öğrencilerinin kitlesel katılımı ve eyleme katılmayacağını açıklayan sarı sendika CFDT'nin tabanındaki işçilerin de eylemlerde yer alması dikkat çekerken, 17 Mart'ta ve 24 Mart'ta tekrar sokağa çıkma çağrısında bulunuldu. 9 Mart grevi öncesinde belli başlı üniversitelerde kurulmaya başlanan 'Genel Meclisler', grevin kitleselliğinin yarattığı hareketlenmeyle tüm Fransa'ya yayılırken, çeşitli üniversitelerde bu meclisler okulları işgal etme kararı aldı.

17 Mart ve 24 Mart eylemlerine polis neredeyse tüm Fransa'da vahşice saldırırken, kitlesellik önemli bir düzeyi korumakla beraber 9 Mart seviyesine ulaşamadı. Eylemler sırasında Paris'te bir lise öğrencisinin okulu önünde kalabalık bir grup polis tarafından yere düşürülüp defalarca coplanması tüm ülkeyi sarstı. Birçok üniversite, hem eylemlere kitlesel katılımın engellenmesi için hem de bu üniversitelerde gerçekleşen meclis toplantılarını engellemek için tatil edildi.

Eylemler doruk noktasına ise, çağrısı uzun süre önce yapılmış olan 31 Mart genel grevi ile ulaştı. Yürüyüşlere katılım, eylemi örgütleyen sendikaları dahi şaşırtırken, tüm Fransa'da 1,2 milyon kişi sokakla-

ra indi. Bu sayıya dair daha da etkileyici olan ise, ülkenin kalbi olan Paris'te yağın sağanak yağmurunun, bu şehirdeki katılımı çok olumsuz etkilediği bir durumda, böyle bir kitleselliğe ulaşılması oldu. Aynı önceki haftalarda olduğu gibi, sert polis saldırılarının yaşandığı yürüyüşlere katılım Marsilya'da 120 bini bulurken, bu sayı Toulouse'da 100 bin, Lyon'da ve Bordeaux'da 30 bin, Strazburg'da 12 bin, Rennes'de ise 10 bin oldu. Dahası, eylemler neredeyse bir avuç insanın yaşadığı kasabalara kadar yayıldı.

Fransa'da işçi sınıfının bu hareketliliği büyümeye devam edecekmiş gibi gözüküyor. 5 Nisan ve 9 Nisan için eylem çağrıları yapılırken, 31 Mart akşamında, Paris'teki büyük eylemlere ev sahipliği yapan République meydanı işgal edildi. Aynı akşam, Strazburg Üniversitesi Genel Meclisi, okulu kalıcı olarak işgal etmeye karar verdi. Üniversite, aynı gece gerçekleşen sert bir polis saldırısı sonrası boşaltıldı. Paris Valiliği ise gün boyunca çok sayıda insanın katıldığı etkinliklere ve toplantılara sahne olan meydanın işgaline cumartesi akşamına kadar izin vereceğini açıklasa da, bu yazının kaleme alındığı 3 Nisan Pazar günü itibarıyla henüz bir saldırı gerçekleşmemişti. Meydanın işgali ne kadar sürerse sürsün, gözüküyor ki hareket her geçen gün daha kitlesel ve daha militan bir hale geliyor. İşçi sınıfının içinde kök salmış devrimci bir partinin yokluğunda bu mücadelenin nereye kadar gidebileceğini önümüzdeki süreçte göreceğiz. Fakat şu zamana kadar geldiği noktada dahi kitlelerin gücü Hollande hükümetine ve Fransız TÜSİAD'ı denebilecek MEDEF'e kâbuslar gördürmeye yetiyor.

Brezilya işçi sınıfı hırsız liderleri başından atmalı

Brezilya'da maalesef İşçi Partisi (PT) adını taşıyan ve ülkeyi 2002'den beri ardına yöneten iktidar partisine mensup, şimdiki ve bir önceki cumhurbaşkanlarının (Lula ve Dilma Rousseff) yolsuzlukları, büyük bir mücadelenin konusu hâline gelmiş durumda.

PT yönetimi bu dönem boyunca ardına yolsuzluk skandallarıyla çalkalandı. Lula'nın özel kalem müdürü, partinin iki numaralı lideri José Dirceu dâhil olmak üzere birçok parti yöneticisi yolsuzluktan mahkûm oldu. Ama Lula yargılanmadan görev süresini doldurdu. Şimdi Dilma ülkenin kamuya ait dev petrol şirketi Petrobras üzerinden başlayan bir yolsuzluk skandalına karışmakla suçlanıyor. Şimdi Dilma'nın "azil" süreci başladı. PT'nin en önemli iktidar ortağı PMDB adlı parti de desteğini çekince Dilma'nın "Yüce Divan"a sevk keskinleşmiş

gözüküyor. Savcı ayrıca Lula için de soruşturma başlattı.

PT sağcı bir ittifakın hedefinde, burası kesin. Mart ortalarında yapılan ve milyonların katıldığı gösteriler bu ittifakın işi. İşçi sınıfının bunlarla ortak yapabileceği bir şey yok. Ama artık ipliği pazara çıkmış, bir hırsızlar yuvası hâline gelmiş PT'yi savunmakta da bir çıkarı yok. Sağa karşı Lula'nın ve PT'nin önünde baraj kurmayı savunan devrimciler, ta 2002'de Lula'nın ilk kez başkanlığa seçilişinde belli olan ihanetine destek vermekle başlayan hatayı sürdürmüş oluyorlar. Devrimci Marksistlerin görevi, işçi sınıfı mücadelesini burjuvazinin tüm pisliklerini temizleyecek şekilde yükseltmektir. Artık yozlaşmış, burjuvazileşmiş, halkın malını çalanlara arka çıkmak bizim işimiz değildir!

Arjantin:

Darbenin yıldönümünde yüz binler sokaklarda!

Arjantin halkının tarihinde yaşadığı en zorlu ve en kanlı dönemi başlatan 24 Mart 1976 askeri darbenin yıldönümünü, bizdeki 12 Eylül gibi, her sene eylemlere sahne olur. Bu yıl darbenin 40. yıldönümü idi. Ayrıca iki önemli gelişme, bu seneki eylemin önemini bir kat daha arttırdı. Birincisi, geçtiğimiz Kasım ayında seçilmiş olan sağcı Macri hükümetinin, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere karşı başlattığı ekonomik taarruzun en önemli ayaklarından biri olarak, işçi sınıfına ve devrimcilere yönelik fiziksel saldırıların cezasız kalması için hızla adımlar atmasıydı. Bunun en somut örneklerinden biri bizi çok yakından ilgilendiriyor. Bundan 6 yıl önce DEYK (Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu) Arjantin seksiyonu, kardeş partimiz Partido Obrero üyesi (PO, İşçi Partisi) genç bir metal işçisi olan Mariano Ferreyra, demiryollarında taşeronlaşmaya karşı yapılan bir eylemde sendika bürokrasisinin eli silahlı bir çetesi tarafından açılan ateş sonucu katledilmişti. Bu katliamın planlanmasında rolü olan ve bu sebeple 2013 yılında 15 yıl hapis cezasına çarptırılan José Pedraza'nın cezası, Macri hükümeti tarafından ev hapsine çevrildi. İkinci olarak, dönemde darbenin baş destekçisi olan ABD'nin hâlihazırda başkan Obama'nın tam da darbenin yıl-

dönümünde Arjantin'i ziyaret etmesiydi.

Yıldönümünde, başta Buenos Aires olmak üzere, tüm Arjantin'de yüz binler sokaklara döküldü. "Fuera Obama!" (Obama dışarı!) sloganlarının "No a la impunidad!" (Cezasızlık rejimine hayır!) sloganlarıyla birleştiği eylemlerde, yürüyüşe damgasını vuran ise ucu bucağı görünmeyen Partido Obrero korteji oldu. Partido Obrero'nun öncülü Política Obrera'nın (İşçi Siyaseti) işkence gören, kaybedilen ya da açıkça katledilen militanlarının ve her gruptan devrimcilerin fotoğraflarını taşıyan Partido Obrero korteji coşkusuyla da dikkat çekti. Partido Obrero parlamenterlerinin de hazır bulunduğu yürüyüşte Mariano Ferreyra yoldaşın katillerinin cezasız kalmamasını talep eden pankartların yanı sıra kadın cinayetlerine ve Arjantin'in 2004'te reddettiği borçlarının ödenmesine karşı pankartlar da Partido Obrero militanlarının ellerinde yükseldi.

Macri hükümetinin taarruzu altında zorlu bir döneme giren Arjantin işçi sınıfı ve Partido Obrero, bu eylemde sergilediği kitlesellik ve mücadele azmiyle, içinden geçtiğimiz krizler ve siyasal sarsıntılar döneminde Arjantin siyasetine yumruğunu vurmaya hazır olduğunu bir kez daha sergilemiş oldu.

Orta ve Doğu Avrupa Sosyal Forumu'nda devrimci Marksizmin sesi

11-13 Mart günleri arasında Polonya'nın en büyük dördüncü kenti Wrocław'da düzenlenen Orta ve Doğu Avrupa Sosyal Forumu, bir yarım yüzyıl boyunca bürokratik işçi devletlerinin var olduğu bu coğrafyada Marksizmin sesinin yeniden duyulmasına olanak sağladı. Ama bu sefer Marksizmi Stalinizm değil devrimci Marksizm temsil ediyordu.

11 Mart akşamı açılış etkinliği ile başlayan Forum'a Polonya haricinde Rusya, Belarus, Almanya, Avusturya, Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Bulgaristan, Slovakya, Bosna Hersek, Slovenya, Sırbistan gibi ülkelerin yanı sıra Avrupa kıtası dışından Çin, ABD ve Kamerun'dan ve skype yoluyla da Senegal, Ukrayna ve Filistin'den temsilciler katıldı. Açılış etkinliğinin ardından Forum'da iki gün boyunca Orta ve Doğu Avrupa'da sosyalist inşa deneyiminin değerlendirilmesinden dünya durumuna ve sosyalistlerin görevlerine, kadınların mücadelelerinden mülteci krizine kadar çok çeşitli konuların ele alındığı paralel oturumlar ve her gün bir ana oturum gerçekleştirildi.

Devrimci İşçi Partisi ve Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK, bir yandan sözcülerinin çeşitli panellerdeki konuşmalarıyla devrimci Marksist bir sesin Forum'a damgasını vurabilmesi için çaba gösterdi. Diğer yandan da ciddi bir pratik faaliyetle Forum'a katıldı. Çünkü DİP bu etkinliği, gelecekte her düzeyde birlikte iş yapılabilecek, enternasyonalist damarın birlikte genişletilebileceği güçlerle ve kişilerle bir ilk temas ortamı olarak görüp önemsiyordu. Forum öncesi hazırlıkları ve Forum sırasındaki faaliyetlerini bu amaca göre planladı.

Büyük bir RedMed pankartı ile DİP bayrağı, Forum'un ana salonuna giren katılımcıların gördüğü ilk manzara olurken, Devrimci İşçi Partisi militanları ile birlikte EEK'li yoldaşlarımız da stantta yayınlarını tanıttı. *Gerçek Gazetesi*'nin ve *Devrimci Marksizm*'in çeşitli sayılarının yanı sıra, DİP'in olağanüstü kongresinde kabul edilen ve dünya soluna, yaklaşan emperyalist dünya savaşını devrimci sınıf savaşına çevirme çağrısı yapan bildirimizi ve göçmen krizine dair yayınladığımız bildiriye İngilizce olarak katılımcılara ulaştırdık. Kürt halkına karşı yürütülen savaş ve Kürt coğrafyasındaki siyasi duruma dair bildirimiz ise, hem Türkçe hem Kürtçe olarak standımızda yer aldı. Çift dilli bildirimiz ne Türkçe ne Kürtçe bilen katılımcıların dahi ilgisini çekerken, kimi katılımcılar DİP'in çift dilli bildiri yayınlamasını etkileyici bularak ülkelerinde göstermek için yanlarına aldı. 2015 Temmuz'unda Atina'da düzenlenen Avrupa Akdeniz Konferansı'nın kararlarını da, İngilizce bir broşür olarak katılımcılara ulaştırdık. Bu broşür özellikle Balkan ülkelerinden gelen katılımcıların yoğun ilgisiyle karşılaştı. Forum'un ikinci günü kent merkezinde düzenlenen yürüyüşte de DİP, kardeş partimiz EEK'le birlikte Red-

Med pankartı ile yer aldı. Pankartın arkası yürüyüş ilerledikçe hem Forum öncesinde kurduğumuz ilişkiler hem de Forum sırasında yeni tanıştığımız dostlarımızla kalabalıklaştı, RedMed adım adım yürüyüşün ana pankartlarından birisi hâline geldi.

Kadınların kurtuluşu için mücadele

Cumartesi günü düzenlenen paralel oturumlardan birisi feminizmin başka toplumsal mücadelelerle ilişkisi üzerineydi. Bu oturumda Tunus'tan, Polonya'dan ve Belarus'tan konuşmacıların yanı sıra Devrimci İşçi Partisi adına Armağan yoldaşımız bir konuşma yaptı. Yoldaşımız, Türkiye ve Kürdistan'da kadınların yaşadıklarından hareketle nasıl bir mücadelede sorusuna yanıt vermeye çalıştı. Kadın emeğine yönelik saldırılardan AKP'nin kadınların yaşamları ve bedenleri üzerinden yürüttüğü cinsiyetçi ve baskıcı politikalara, kadına yönelik şiddetten savaşın kadınlara ödettiği ağır bedellere kadar birçok konuyu ele aldı. Bütün bunlara karşı kadınların artan öfkesinin Gezi ile başlayan halk isyanında, Kürt kadınların mücadelesinde kendisini gösterdiğini ancak erkek egemen kapitalist sisteme karşı da, emperyalizmin ve gerici iktidarların Ortadoğu'da yarattığı barbarlığa karşı da kadınların kurtuluşu hedefine emekçi kadınların öncülüğünde bir mücadeleyle ulaşabileceğini belirtti. Konuşmaların ardından yapılan Forum Armağan yoldaşımızın konuşması üzerine odaklandı. Soruların neredeyse tamamı yoldaşımıza yöneltildi. Bunun üzerine diğer konuşmacıların da önerisi ile yoldaşımız kalan 15 dakikalık sürede sorulara cevap veren ve perspektifimizi daha da derinleştiren ikinci bir sunum yaptı.

Mültecilerden kurtulmak değil, birlikte kurtulmak

Sosyal Forum'un son günü sabah düzenlenen paralel oturumlardan birisi mülteci sorunu hakkında faşizm ve ırkçılık karşıtı mücadele hakkındaydı. Bu oturumda Macaristan'dan Slovakya'dan, Avusturya'dan katılımcılar kendi ülkelerinde mültecilerin yaşadıkları sorunlar, onlarla dayanışma amacıyla düzenlenen faaliyetler, buna karşılık Avrupa'da faşist partilerin yükselişi üzerine konuşmalar yaptılar. Bu oturumun dördüncü ve son konuşmacısı Armağan yoldaşımızdı. Yoldaşımız, son bir yılda 800 insanın kendi topraklarından ayrılıp Yunanistan'a geçmek isterken öldüğü bir ülkeden geldiğini vurgulayarak sözlerine başladı. Suriye'deki savaşın bugün yaşanmakta olan mülteci sorunu

açısından etkisi ile AKP hükümetlerinin ve özellikle Erdoğan'ın bu savaşta rolünü açıkladı. AB emperyalizmi ile AKP arasında yapılan pazarlıkların, varılan anlaşmaların ne Suriyeli mülteciler ne de Türkiyeli emekçiler için bir çözüm getirmeyeceğini, sorunun gerçek anlamda çözümü için mezhepçi, tekerici örgütlerin ortadan kaldırılması, Suriye'deki savaşın sona ermesi ve emperyalizmin bölgeden def edilmesi gerektiğini vurguladı. Emperyalist kapitalizm devam ettiği sürece mülteci sorununun nihai olarak çözümünün mümkün olmayacağını, bu sorunun ancak sosyalizmin dünya çapında zaferi ile son bulacağını, o gün insanların mecburiyetten değil, savaşı, sömürsüz, sınırsız ve sınıfsız bir dünyanın yeni kültürlerini keşfetmek için yollara düşeceklerini belirterek sözlerini tamamladı.

Gerçek final

Her ne kadar Forum'un son ana oturumu Pazar günü gerçekleştirilmiş olsa da esas büyük tartışma Cumartesi günü bütün çalışmaların sonunda yapılan ana oturumda gerçekleşti. Geleceğin yolu üzerinde esas bu oturumda konuşuldu. Bu oturumda da damgasını vuran devrimci Marksizm oldu. Oturumun ana özelliği, ufkunu Doğu Avrupa ile sınırlı tutmaması, Batı Avrupa'ya, Akdeniz'i, Ortadoğu'ya, hatta Afrika'ya da kapsayan zengin bir enternasyonalist perspektifle düzenlenmiş olmasıydı.

Bu oturumda Macaristan'dan Türkiye'de uzun yıllar Büyükelçilik'te görev yapmış olduğu için Türkçe'yi de konuşabilen bir

dostumuz Matyas Benyik, Üçüncü Dünya Forumu'nu temsilen Bernard Founou, Çek Cumhuriyeti'nden Jan Mayicek ve BDS Kampanyası'ndan Thomas Maier çeşitli konuşmalar yaptılar.

Oturuma damga vuran konuşmacılardan biri Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK'in genel sekreteri Savas Mihail-Matsas oldu. Matsas heyecanlı ve sık sık alkışlarla kesilen konuşmasında çok geniş bir tablo çizerek dünya kapitalizminin çelişkilerinin farklı bölgelerin kaderini nasıl birbirine bağladığını ortaya koydu. Matsas, AB'nin nasıl bir dizi çelişki içinde çöküşün eşiğine geldiğine de işaret ettikten sonra konuşmasını, Polonyalı büyük devrimci Rosa Luxemburg'a referans da yaparak çözümün ancak enternasyonalist sosyalizmde bulunabileceğini, bunun alternatifinin barbarlık olduğunu söyleyerek bitirdi.

Oturumun son konuşmacısı ise yoldaşımız Sungur Savran'dı. Yoldaşımızın konuşması kapitalizmin, insanlığı, kendi ürünü olan devasa krizler ve her yerde farklı biçimler alsada da yarattığı barbarlık eğilimleri aracılığıyla bir dünya savaşına sürüklemekte olduğu fikrine yaslanıyordu. Buna karşılık pasifizmin herhangi bir şekilde çıkar yol oluşturamayacağını, dünya savaşına eğilimi ancak sınıf savaşını ve devrimci mücadeleyi yükselterek karşı konulabileceğini ileri sürüyordu. Savran konuşmasına Kürt halkının özgürlük arayışına cevaben uygulanan baskılara karşı salonu hep birlikte bir dayanışma göstermeye çağırarak başladı. Ağzına kadar dolu salon bü-

yük bir alkışla Kürt halkına dayanışmasını ifade etmiş oldu. Yoldaşımız ayrıca 20. yüzyılın en büyük kadın devrimcisi Rosa'yı yetiştiren bu ülkenin aynı zamanda bürokratik işçi devleti döneminde Stalinist bürokrasiye karşı defalarca (1956, 1968, 1970, 1979-81) başkaldırmasını selamladı. Bugün barbarlığın karşısına çıkarılması gereken sosyalizmin aslında 2011'de başlayan devrimci dalganın gerçekliği üzerinde inşa edilebileceğini, ama esas sorunun öncünün inşası konusunda kafası bütünüyle karışık olan sosyalist harekette olduğunu belirtti. Konuşmasını her ülkede devrimci partiler ile bunları çatısı altında toplayacak bir Enternasyonal çağrısı yaparak bitirdi.

Enternasyonalizmi Doğu Avrupa'ya yaymak

Tüm bu faaliyetlerin sonucunda Macaristan'dan Belarus'a, Bulgaristan'dan Karadağ'a çeşitli ülkelerden sosyalistlerle sıcak bazı ilişkiler kuruldu. Bunların ne kadarının derinleştirilebileceği elbette zamanla görülecek. Ama şöyle söylenebilir: DİP ve EEK'in Rusya'da yıllardır kurulmuş, kardeşçe ilişkileri mevcuttur. Ukrayna'da kesintisiz temas içinde olduğumuz bir Marksist çevre mevcuttur. Polonya'ya doğru 2013-2015 arasındaki Avrupa-Akdeniz konferansları sırasında önemli bir adım atılmıştır. Macaristan'a doğru bir adım atılmıştır. Balkanlar'da Makedonya'da dostlarımız vardır. Şimdi eski bürokratik işçi devletleri coğrafyasında, hem eski Sovyet cumhuriyetlerinde, hem Doğu Avrupa'da, hem de Balkanlarda yeni ülkelerle ilişki kurmanın ve bunları geliştirmenin zamanıdır. Polonya'daki toplantı bu yolda önemli bir adım olmuştur.

* *Gazetemizde yer sınırı nedeniyle yayınlamadığımız, Orta ve Doğu Avrupa Sosyal Forumu'nda yapılan konuşmalara, tartışmalara ve çeşitli faaliyetlere ilişkin detayları Gerçek sitesinde (www.gercekgazetesi.net) okuyabilirsiniz.*

1 Mayıs'ta savaşa ve sömürüye karşı işçi sınıfının çözümünü yükseltelim!

İşçiler, emekçiler! 1 Mayıs... İşçinin emekçinin bayramıdır!

Bayram yapacak hâlimiz mi var demeyin... İşçinin bayramı mücadele ve dayanışma günüdür. 1 Mayıs'lar, eşitliğin ve özgürlüğün geleceği günlerde yapacağımız bayramlara kadar kaybettiklerimizi andığımız, zalimlere karşı dimdik durup, mücadele sloganlarımızı haykırdığımız günler olacaktır! 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik mücadelesi ve dayanışma günüdür.

Biz işçileriz, emekçileriz!

Bu kapitalist düzende zenginler, toprak ağaları yönetiyor, biz seyrediyoruz! Sermaye semiriyor, biz sömürülüyoruz! Silah tüccarları yaşıyor, biz ölüyoruz! Bankacı tefeciler para içinde yüzüyor, biz borç ödüyoruz! Müteahhitler köşeyi dönüyor, biz yerimizde sayıyoruz! Emperyalistler hüküm sürüyor, biz sürünüyoruz!

Artık seyretmek yok! Yalanlara karnımız tok! Ey patronlar! Ey tefeci bankerler!

Emeğimizi sömürerek zengin oldunuz. Üç kuruş zam istedik vermediniz. Kendi ürettiğimiz ürünleri, kendi inşa ettiğimiz evleri, kendi imal ettiğimiz arabaları borçlandırarak bize geri sattınız. Üstüne faiz alıp, boynumuza kredi boyunduruğunu geçirdiniz. Hakkımızı almak için sendikalaşmak istediğimizde, sendikamızı özgürce seçmek istediğimizde kapının önüne koydunuz! Sanmayın bu devran böyle gider. Gün olur hesap döner.

Ey sermayenin hükümeti AKP!

1300 asgari ücret dediniz, aylık sınırının altındaki ücreti lütuf gibi sundunuz. O para bile zamlarınızla eridi, vergi dilimlerinde boğuldu. Kıdemli işçinin yıllarca verdiği emekler buhar oldu uçtu. Taşeronlara kadro dediniz. Mahkeme kararlarını uygulamaktan, işçinin hakkı olan tazminatları vermekten kaçtınız. Kadro vermediğiniz gibi "özel sözleşmeli personel" adı altında aradan şirketleri çıkarıp devleti taşeronlaştırıp, işçilerin haklarını gasp etmeye yeltendiniz.

Soma'da, Ermenek'te, Torunlar'da katledilen işçilerin karşısında patronlara kol kanat gerdiniz. Hesap sorulmasını engellemek için mahkemelere baskı yaptınız. Sendika seçme özgürlüğünü kullanan işçiyi işten atan

patrona destek, hakkını arayan işçiye köstek oldunuz. Patrona gaz verdiniz, işçiye gaz sıktınız! Kamu emekçisinin iş güvencesine göz diktiniz! Kendi ikbaliniz için savaş çıkarttınız. Kardeşi kardeşe kırdırttınız! Barış isteyen içeri attınız! Sanmayın ki bu iktidar böyle sürüp gider! Gün olur devran döner!

Ey emperyalistler! Ey Siyonist katiller!

Çıkarlarınız için Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiniz. Böl, yönet taktiğiyle mezhep savaşları çıkardınız. Ne kadar diktatör varsa hepsine para, silah aktırdınız. Sonra da demokrasi yalanlarıyla insanları kandırdınız. Sanmayın hükmünüz sonsuza kadar sürer. Gün olur hesap döner!

Her dilden, milletten, memleketten işçi, emekçi kardeşler!

Birleşelim, örgütlenelim ve geleceği biz belirleyelim! Gücümüze güvenelim. Gezi'de Taksim'i alan, 81 ilin 80'inde meydanları zapt eden de biziz; metalde haftalarca grev yapan MESS'e karşı diz çökmeyen, sarı sendikaya diz çöktürten de biziz; Siyonizme karşı savaşan

Arap da biziz, eşitlik ve özgürlük için mücadele eden Kürt de biziz! Hem evde hem işyerinde çifte ezilen tacize, tecavüze, şiddete maruz kalan ama hem evi, hem toplumu sırtlayan, hem mücadelenin en önünde yer alan emekçi kadınlar biziz! Biz her dilden, milletten ve memleketten

işçi emekçi halkız!

Ne sermayenin iktidarı AKP'den, ne karşısına çıkartılan Amerikan muhalefetinden, ne darbelerden, ne emperyalistlerden medet umarız! Birleşsek hepsinden güçlüyüz, hepsini dize getiririz! Biz geleceğin sahibiyiz!

Gün gelecek devran dönecek, işçiler iktidara gelecek!

Sermayenin, emperyalistlerin ve onların iktidarlarının getirdiği, sömürü, açlık ve ölümdür. İşçinin çözümü eşitlik ve özgürlüktür. Haydi 1 Mayıs'ta alanlara! İşçi sınıfının eşitlik ve özgürlük sloganlarını yükseltmeye!

- Sömürüye, tefeciliğe, modern köleliğe son!
- Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin!
- Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli kadro!
- 657'ye, kıdem tazminatına dokundurtmayız!
  - Kamu emekçisinin iş güvencesi, işçinin kıdemi genel grev sebebidir!
- Emperyalistler defolsun! Siyonist İsrail yıkılsın!
- Emperyalizme, Siyonizme ve yerli işbirlikçi sömürgecilere karşı tüm halkların birlikte mücadelesi!
  - Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik başta olmak üzere emperyalist üsler kapatılsın!
    - İsrail'le tüm ikili ilişkiler kesilsin!
    - Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!
  - Barış istemek yetmez, AKP'yi yenmeden bu savaş bitmez!
    - Kürtlerle barış! ABD'yle savaş!
    - İşçi emekçi hükümeti için ileri!
  - Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın devrim ve sosyalizm!